

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 36, ÅRGÅNG 9

JULEN 2020 (71 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt trettiofemte nummer. Detta publiceras måndagen den 21 december, dagen för vintersolståndet. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande nummer, vårnummer, skall utkomma fredagen den 20 mars 2021, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I föreliggande julnummer fortsätter vi den följetong vi inledde i vårnumret, nämligen *Tystnadens röst med kommentarer*, ingående i samma serie som den i förra julnumret avslutade följetongen, *Ljus på vägen med kommentarer*.

Sist i detta julnummer kommer den sedvanliga litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

På Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys hemsida www.laurency.com, liksom på denna hemsida, www.hylozoik.se, finns flera nya texter publicerade.

Samarbetet med vår ryske vän och broder Aleksandr fortsätter och ger nya frukter. Översättningen av Laurencys *Människans väg* fortskrider. Denna boks ryska titel är *Путь человека*, och sedan i höstas har utöver de tre första avdelningarna ytterligare åtta blivit klara: *Физическое существо первого я (Förstajagets fysikalväsen)*, *Эмоциональное существо первого я (Förstajagets emotionalväsen)*, *Ментальное существо первого я (Förstajagets mentalväsen)*, *Кausalное существо (Kausalväsendet)*, *Аугоэйд (Augoeides)*, *Второе я (Andrajaget)*, *Кausalное я (Kausaljaget)* och *Эссенциальное я (Essentialjaget)*. Alla de nämnda texterna finns nu eller inom kort att läsa på den ryska avdelningen av Förlagsstiftelsens hemsida. Där finns även en text, som ger våra ryskspråkiga läsare allmän upplysning om Laurencys författarskap: *Краткий очерк о творчестве Генри Т. Лоренси*. Sedan tidigare i år finns böckerna *De vises sten (Философский камень)* och *Förklaringen (Объяснение)* översatta. Om allt går enligt plan, skall *Människans väg* vara fullständigt översatt i januari 2021. Därefter fortsättes arbetet med nästa bok, som blir *Kunskapen om verkligheten*, på ryska *Знание реальности*.

Dessa översättningar göres från de engelska versionerna av Laurencys verk med hjälp av datoröversättningsprogram. Därefter kontrolläses red. ryska texten mot svenska originalet och

föreslår ändringar, föranledda av dels översättningsprogrammets ofullkomlighet, dels kravet på konsekvens i den använda terminologin. Sedan är det Aleksanders uppgift att antingen godkänna dessa ändringar eller föreslå alternativ, som utan att ändra innebörden klingar bättre i ryska öron. Processen har visat sig effektiv och översättningsprogrammet överraskande pålitligt, i synnerhet med tanke på ämnets svårighet. Besvärligast var detta arbete givetvis i början, när icke ens terminologin var ordentligt fixerad.

Välkommen till en ny sida på nätet!

Föreningen *Kunskap för människans harmoniska utveckling* har nu glädjen att meddela, att den idag den 21 december 2020 har publicerat sin nätplats www.veidos.org En ny spännande hemsida på nätet med många intressanta och värdefulla texter om livskunskap och levnads-konst, utdrag ur skrifter av goda tänkare från alla tider med esoteriken i centrum.

ANDRA FRAGMENTET

DE TVÅ VÄGARNA

FÖRSTA KAPITLET

DEN ÖPPNA PORTEN

C.W.L. – Vi kommer nu till det andra fragment, som madame Blavatsky översatte från *De gyllene föreskrifternas bok* och som bär överskriften *De två vägarna*. Detta är inte nödvändigtvis en fortsättning av det första fragmentet, som heter *Tystnadens röst*, även om det faktiskt börjar med att tilltala en som just nått målet, arhatskapet. Ingenting häri visar att de tre fragmenten står i något särskilt inbördes förhållande. De är i allt väsentligt tre skilda böcker, som avhandlar samma ämne på i mångt och mycket samma sätt. Det är emellertid en stor fördel för aspiranten att få höra läran om vägen om och om igen i något olika framställningar. Det tändar på nytt hans entusiasm, riktar uppmärksamheten på sådant han måhända förbisett och vidgar hans syn i största allmänhet.

Det här föreliggande fragmentet begynner med att tilltala en som just nått vägens höjdpunkt, varvid frågan uppstår: skall han gå vidare in i den nirvåniska sällheten, utan tanke på dem han lämnat kvar bakom sig, eller skall han vända om på själva tröskeln och hjälpa andra, som klättrar? Skall han taga frigörelsen för sig själv eller skall han stanna för att hjälpa världen?

Och nu, o lärare i medkänsla, visa du vägen för andra människor. Skåda alla dem som knackat på för tillträde och väntar i okunnighet och mörker på att se den ljuva Lagens port slås upp!

Kandidaternas röst:

Skall icke du, herre över din egen barmhärtighet, uppenbara hjärtats lära? Skall du vägra att leda dina tjänare till befrielsens väg?

Det inledande stycket i detta fragment kan i förstone synas en smula egendomligt för oss i dessa senare tider. Vi är förtrogna med tanken att vägen ligger öppen för alla överallt, oavsett ras, religion, kön, kast eller hudfärg, för alla som lever det liv som föreskrivs för den. Varför skulle då vissa människor få vänta i mörker och okunnighet på att en port skall slås upp för dem?

Saken är den att, vid den tid då herren Buddha lärde i Indien, brahminernas religion blivit i hög grad förstelnad. Ursprungligen hade denna tro varit mycket glad och fri, men under tidernas lopp hade präster och härskare byggt ut kastsystemet med allsköns detaljer. Indiens slätter var tätt befolkade av atlantider och atlantido-lemurier, när arierna vandrade ner i landet omkring tio tusen år före Kristus. Manu såg det därför såsom nödvändigt att förbjuda blandäktenskap, och omkring åtta tusen år före Kristus inrättade han kastsystemet för att ingen ytterligare blandning skulle ske och för att den som redan skett skulle vidmakthållas. Han grundade först blott tre kaster – brähmana, rājan och vish. Den första var rent arisk, den andra arisk och toltekisk, den tredje arisk och mongolisk.

Kasterna kallades hädanefter varnaer eller färger – de rena arierna vita, blandningen av arier och tolteker röda och blandningen av arier och mongoler gula. Blandäktenskap mellan

kasterna var tillåtna, men snart gjorde sig en känsla gällande att äktenskapen skulle begränsas inom kasten. Senare hänfördes de som inte alls var arier, till den allmänna gruppen av shūdraer, men också i denna kan i många fall en viss mängd ariskt blod framträda. Många av bergsstammarna är delvis arier – några få är det helt och hållet, liksom siaposhfolket och zigenarstammarna.

Det finns i de hinduiska skrifterna ställen, som visar att det var möjligt för individer med utomordentlig karaktär och förmåga att föras upp i en högre kast, men detta måste ha skett mycket sällan. Säkerligen rådde före herren Buddhas ankomst den åsikten allmänt att endast en brāhmana kunde hoppas på frigörelse och att de som önskade nå detta mål, först måste ordna det så för sig att han kunde återfödas såsom brahmin. För folkets flertal var detta icke någon särdeles hoppingivande lära, eftersom brahminerna aldrig var talrika – också i dag finns bara omkring tretton miljoner brahminer i en befolkning av ungefär tre hundra miljoner – och de tillät inte människor av lägre kast att studera de heliga böckerna.

Men herren Buddhas lära öppnade portarna på vid gavel. Han förkunnade att samma aktning skulle visas den som levde det rätta livet, oavsett vad kast han tillhörde, och att omvänt en brahmin, som ej levde det rätta livet, icke var värdig respekt, såsom framgår av följande verser, hämtade från *Vasala sutta*:

Icke genom börd blir man av låg kast
Icke genom börd blir man brahmin
Genom handling allena blir man av låg kast
Genom handling allena blir man brahmin

Många brahminer har sagt mig att de faktiskt känner sanningen av detta i verkliga livet. De känner sig mera dragna till människor av lägre kast som lever det brahminska livsidealet än till medlemmar av den egna kasten som försummar dessa ideal och lever på en lägre nivå.

Herren Buddhas avsikt var icke att grunda en ny religion utan att reformera hinduismen. Under en tid kallade sig nästan hela Indien buddhistiskt. Det fanns buddhistiska hinduer, liksom det nu i nordväst finns många som kallar sig sikhiska hinduer. Såsom religion har buddhismen för länge sedan försvunnit från Indien. De ungefär tjugo miljoner, som i statistiken anges såsom buddhister i Indien, lever i provinsen Burma, som geografiskt och etnografiskt är ett alldeles eget land. Men den verkan, som herren Buddha önskade åstadkomma, finns alltjämt till stor del kvar i dagens hinduism. Såsom ett exempel därpå kan anföras verkan på bruket att offra djur, mot vilket Buddha uttalade sig mycket kraftigt. Djuroffer var mycket vanliga före hans tid, men ny är de sällsynta. Återigen i Indien bemöts en helig man av alla med vördnad, oavsett vilken kast han tillhörde, innan han blev sannyaṣi. Och människor över hela landet betraktar Bhagavad-Gīta som den högsta auktoritet, likväl är det en bok av ett mycket frisinnat slag. I denna säger Herren:

Densamme är jag i alla väsen. Förhatlig är mig ingen, ingen mig kär. Men de som dyrka mig hängivet, de äro i mig och i dem är ock jag. Om syndaren dyrkar mig helt och fullt, skall han räknas som rättfärdig, ty han har fattat rätt beslut. Rättfärdig till själen blir han snart, till eviga friden går han åstad. Kaunteya, du må veta att den mig hängivne icke förgås. Ty de som taga sin tillflykt hos mig, Pārtha, även de av låg börd, kvinnor, vaishyaer och shūdraer, nå det högsta målet.

Man skall inte utgå ifrån att Shrī Krishna här ställer kvinnor och andra på en lägre nivå, utan att han vederlägger en rad folkliga vidskepelse, däribland den att de som befinner sig i kvinnlig kropp nödvändigtvis står lägre och därför ej kan nå framgång i höga andliga strävanden.

Madame Blavatsky förklarar i en fotnot att Buddhas lära har två skolor, den esoteriska och den exoteriska, vilka kallas "hjärtats" lära och "ögats" lära, och att den förra utgått från Buddhas hjärta, medan den andra är hans huvuds eller tankes verk. En annan tolkning jag fått hänför dessa båda termer till kandidatens öga och hjärta: hur tingen är beskaffade kan ögat lära, men den högre vägen kan beträdas först, när hjärtat är i samklang med det inre livet.

Hela stycket bygger på en föregiven tvekan från Buddhas sida om huruvida han skulle predika eller ej. Medan han satt under bodhiträdet på morgonen efter sin upplysning, skulle han ha tvivlat på att världen skulle förstå och följa honom. Då hörde han en röst liksom från jorden ropa i smärta: ”Säkerligen är jag förlorad, jag och mina varelser!” Och sedan: O, Du Högste, låt Din stora Lag bli uttalad!”

Läraren sade:

Vägarna är två, de stora fullkomligheterna tre; sex är de dygder som förvandlar kroppen till kunskapens träd.

Till detta fogar madame Blavatsky följande fotnot:

Kunskapens träd är en titel, som bodhidharmas (visdomsreligionens) anhängare ger dem som nått den mystiska kunskapens höjd – adepterna. Nāgārjuna, madhyamikaskolans grundare, kallades drakträdet, emedan draken är en symbol för visdom och kunskap. Trädet vördas, eftersom det var under bodhiträdet (visdomsträdet), som Buddha mottog sin födelse och upplysning, höll sin första predikan och avled.

Swāmī T. Subba Row hade en något annorlunda tolkning av denna trädets symbol. Han sade att kandidatens kropp hade blivit en kanal för kunskap (och, kan vi tillägga, även kraft), så att den är en av kvistarna på det träd som är världens fulla visdom. Vi kan också tillägga idén att den invigde ingår i det stora träd som hierarkin är, det stora vita brödrskapet, som har sina rötter långt uppe i de högre världarna och låter sina grenar spridas på det mänskliga livets alla områden och även ner i de lägre rikena. De som läst de senare kapitlen av boken *The Masters and the Path*, kan sätta värde på denna gamla symbol av ett träd, ty där visas hur den esoteriska hierarkin förgrenar sig utifrån en enda rot.

I denna utsaga om de två vägarna, de tre stora fullkomligheterna och de sex dygderna har vi ett exempel på Buddhas läras metodiska karaktär. Han hjälpte alltid sina anhängare att minnas undervisningen genom att framställa den i tabellform. Där fanns till exempel de fyra ädla sanningarna, som var och en betecknades med ett enda ord, som ur minnet framkallade en alldeles bestämd grupp ideer. Där fanns också den ädla åttafaldiga vägen, de tio synderna, indelade i tre avseende kroppen, fyra hos talet och tre hos tanken. Vidare de tolv nidānaerna eller orsakerna till materiellt liv och lidande för människan, uppräknade i ordningsföljd.

De översvinnliga dygderna, pāramitāerna, anges ibland till sex, ibland sju, men vanligen till tio. När jag bodde på Ceylon, lärde mig översteprästen Sumangala att de är tio: de sex första, sade han, är fullkomlig givmildhet, fullkomlig moral, fullkomlig sanning, fullkomlig energi, fullkomlig vänlighet och fullkomlig vishet; de övriga fyra, vilka ibland tilläggs särskilt för prästerna, är fullkomligt tålmod, fullkomlig uppgivelse, fullkomlig beslutsamhet och fullkomligt avstående. I boken *Trons uppvaknande* av Ashvaghosha, översatt till engelska, *The Awakening of Faith*, av Teitaro Suzuki, anges pāramitāerna så: givmildhet (dāna), moral (shīla), tålmod (kshānti), energi (vīrya), meditation (dhyāna), vishet (prajñā) och de fyra tillkommande: skicklighet i handling (upāya), hängivenhet (pranidhāna), styrka (bala), kunskap (jñāna). I fotnoten till *The Voice of the Silence*, 1924 års upplaga, ges en förteckning, hämtad från Eitels bok *Chinese Buddhism*. Den lyder såsom följer: givmildhet, moral, tålmod, energi, kontemplation och visdom samt i tillägg för prästerna: bruk av rätt medel, kunskap, fromma löften och målmedvetenhet.

När jag bodde på Ceylon, jämförde jag orientalisternas uppgifter med buddhisternas egna känslor och tankar. Det är en stor skillnad dem emellan, ty de förra är allmänt sätt mycket träiga, men de senare är fulla av liv. Likväl äger de lärda munkarna kunskap, som i noggrannhet minst kan mäta sig med den hos de lärdaste orientalisterna. Sir Edwin Arnold har i sin dikt *Asiens ljus* givit en anmärkningsvärt noggrann framställning av buddhismen såsom en levande religion. Somliga har sagt att han i buddhismen läst in kristna tankegångar och

känslor, men så är ingalunda fallet. Jag kan vittna om att de känslor dikten beskriver faktiskt finns hos buddhisterna.

Vilka skall nalkas dem?

Vilka skall först anträda dem?

Vilka skall först höra läran om två vägar i en, den avslöjade sanningen om det hemliga hjärtat? Den lag som, skyende lärdomen, når visdomen, avslöjar en eländets berättelse.

Ack, ack, att alla människor äger ālaya, är ett med den stora själen och, ägande den, likväl har så ringa gagn av den!

Skåda hur, liksom månen speglas på den stilla vattenytan, ālaya speglas av det lilla och det stora, speglas i de minsta atomer, likväl ej når allas hjärta. Ack, att så få människor har gagn av gåvan, den oskattbara förmånen av att få veta sanningen, den rätta uppfattningen av det som finns, kunskapen om det icke existerande!

Det hemliga hjärtat är den esoteriska läran. Det är en symbol, som nedärvt till oss från tiden i Atlantis. I det allra heligaste i det stora templet i Den Gyllene Portens Stad låg på altaret en ask av massivt guld, till formen ett hjärta. Hemligheten att öppna den var känd blott av översteprästen. Asken kallades "världens hjärta" och betecknade för dem de innersta mysterier de kände. I den förvarade de sina heligaste föremål, och mycket av deras symbolism kretsade runt den. De visste att varje atom pulserar liksom ett hjärta slår, och de ansåg att solen har en liknande rörelse, som de förknippade med solfläckarnas periodicitet. Ibland stöter man i deras böcker på uttalanden som ger intryck av att de visste mer än vi ifråga om naturvetenskap, men att de betraktade allt snarare ur poetisk än vetenskaplig synvinkel. De ansåg till exempel att jorden andas och rör sig, och det är förvisso sant att vetenskapsmän nyligen funnit att det sker en daglig rubbning av jordytan, vilket på sätt och vis kan tänkas såsom en motsvarighet till andning.

När Āryasanga använder termen "hemliga hjärtat", menar han också alla de inre mysterierna. Madame Blavatskys fotnot säger:

Det hemliga hjärtat är den esoteriska läran.

Här menar läraren med "skyende lärdomen" säkerligen att det finns tider, då vi måste vända uppmärksamheten bort från blotta förvärvet av kunskap utifrån genom sinnena, så att vi kan ge oss tid till att utveckla det inre lärandet genom intuition. Vi kan inte vara visa utan att äga tillräcklig lärdom eller kunskap med avseende på de ting vi har med att göra i världen, på det område, där vi har våra särskilda plikter att fylla. Men å andra sidan skulle vi fara mycket vilse, om vi trodde att det viktigaste i livet vore att samla på oss stora förråd av kunskap eller ens inbilla oss att dylik kunskap hade något värde i sig, förutom det bruk vi kan göra av det i vårt tjänande av mänskligheten.

I Europa finns en tendens att nalkas och studera tingen utifrån, medan den österländska metoden däremot består i att betrakta dem inifrån. Båda metoderna är nödvändiga på vårt nuvarande utvecklingsstadium. När buddhismen utvecklats och intuitionen tränger ner i fysiska hjärnan från buddhivärlden, ger det oss verklig visdom, fulländad kunskap, men det är blott hos mycket få människor, som det är tillräckligt utvecklat.

Även om vi kan hålla huvudet högt uppe bland molnen, måste vi ha fötterna stadigt på jorden, och vi måste behandla de intryck, som når oss inifrån, med välavvägt omdöme, liksom vi tillämpar sunt förnuft på upplevelserna i vardagslivet. Detta är nödvändigt, emedan det är mycket lätt att misstaga impulser, härrörande från emotionalkroppen, för intuitioner, vilka kommer från det högre jaget. Ibland händer det till exempel att en avlidna person, som ser att vi är intresserade av en viss fråga, framlägger ett förslag i emotionalvärlden och att detta når vår hjärna och ter sig som en intuition. Faktum är dock att avlidna kan vara mycket oskickliga iakttagare i emotionalvärlden och således ge oss alldeles oriktiga besked.

Detta råd att sky lärdom är nyttigt icke endast för dem som vandrar vägen utan även för alla som studerar något vad det vara må, om vi förstår det såsom det skall förstås, nämligen att vi bör sky *blotta* lärdomen. En myckenhet studium av tingens blotta yttre leder ofta till materialism. Eftersom människor omkring sig ser våldsamma omvälvningar, offer, förtryck, sorg och lidande, liksom även mycket bedjande, på vilket inget svar tycks komma, drar de slutsatsen att strid och kamp är livets lag, att naturen saknar medkänsla. Men att studera världen så fullständigt som möjligt och därvid betrakta den såsom en stor skola för det liv som innesluter i dess mångahanda former leder till visdom, vilken möjliggör att se att alla ting rör sig tillsammans för ett gott ändamål. När man utvecklat emotionellt och högre slags seende, är detta faktum att allt är gott icke längre något man förstår genom noggrann eftertanke: det är omedelbart iögonenfallande. Ingen, som äger dylikt seende, kan vara materialist.

Ordet *ālaya* betyder boning eller hus. Madame Blavatsky säger att det esoteriskt har åtminstone en dubbel innebörd, då det betecknar både världssjälens och den framskridne adeptens jag. Det är människans verkliga boning eller hem, den universella aspekten av det som i människans andliga trefald är buddhiskt. Det är den manliga eller positiva aspekten av världssjälens, logos. Det är översjälens hos Emerson, den universella högre jaget hos alla varelser. Det är det som Platon kallade nous, en princip, som är fri från materien och likväl handlar med avsikt, hinduernas *jīvātma*, den gudomliga skapande tankens källa. Det är med andra ord den andre logos, den universella andliga själen, varav buddhi hos varje människa är en stråle.

Att man skall ha "kunskapen om det icke existerande" måste sannerligen te sig underligt för dem som inte känner den exakta filosofiska innebörden av ordet "existera". Att existera betyder att stå utanför, att ha ett yttre, objektivt vara. Det slags vara som kallas existens tillhör hela den värld vi ser såsom utanför oss själva, men det inneboende livet eller medvetenheten har sitt eget tillstånd av vara – kalla det "istens" om ni vill, men inte "existens". Intet kan vara verkligare än verkligheten av detta medvetna liv, som också vi äger, emedan vi ingår i samma logos – och detta är det "icke existerande", varom aspiranten måste vinna kunskap. Varje människa är till sitt väsen gudomlig, men för att förverkliga detta gudomliga väsen måste hon stå utanför sitt eget ljus – då blir det ingen skugga, ingen illusion.

ANDRA KAPITLET

HUVUDETS LÄRDOM OCH SJÄLENS VISDOM

Lärjungen säger:

O lärare, vad skall jag göra för att nå visdomen? O vise, vad för att vinna fullkomning.

Sök vägarna. Men, o lanoo, ha ett rent hjärta, innan du anträder din färd. Innan du tar ditt första steg, lär att urskilja det verkliga från det falska, det alltid övergående från det alltid bestående. Lär framför allt att skilja huvudets lärdom från själens visdom, "ögats" lära från "hjärtats" lära.

C.W.L. – Ingenting kan här sägas i detta ämne, det verkliga och det överkliga, som ej redan utförligt dryftats i kommentaren till "Från det överkliga led mig till det verkliga" i boken *Vid mästartens fötter*.

Ja, okunnigheten är liksom ett slutet och lufttomt kärl, själen en fågel som stängts inne däri. Den kvittrar icke, ej heller rör den en fjäder, utan sångaren sitter stum och stel och dör av utmattning.

Men även okunnigheten är bättre än huvudets lärdom, när denna icke har själens visdom till sin upplysning och vägledning.

Intet framåtskridande i esoterisk mening är alls möjligt för en människa, så länge hon är

mycket okunnig, hur mycket utvecklad hon än må vara i andra avseenden. Utan en viss kunskap om sanningen och om vägen kan hon icke förflytta sig i en bestämd riktning. De flesta har mycket ringa kunskap om vad det betyder att verkligen vara en människa, vilka egenskaper och handlingar, som leder till framåtskridande och vilka som innebär tillbakagång, och de har ingen uppfattning om det stora öde, mot vilket alla sakta rör sig. Därför är deras framåtskridande mycket, mycket långsamt. Vi har på klärvoajant väg undersökt så många som ett hundra liv i oavbruten följd avseende andra klassens pitarer eller andra klassens människor och funnit knappast något märkbart växande i medvetenhet i slutet av en dylik serie.

Det pågår emellertid hela tiden en långsam men stadig evolution av hela massan liv, och människan har deltagit i detta allmänna framåtskridande. I absolut mening har hon gått framåt, men relativt sett har hon gjort ringa framsteg. Mr Sinnett har liknat detta vid den vandring en människa företar sig som går en vindlande trappa uppåt i ett torn. Hon kommer gång efter annan till samma läge i rundgången och får då samma utsikt men varje gång något högre än förut. Det vill förefalla som om människorna behandlades en smula bättre än de förtjänar, ty vi ser att också den okunnige, vilkens tankar i nio fall av tio är själviska, går framåt på detta sätt. Men faktum är att även en ringa kraft, riktad mot högre ting, är långt mäktigare än åtskillig kraft, riktad mot lägre ting. Om en tiondedel av en människas tankar är av andlig art, står hon högre än genomsnittet. Även i ett dylikt fall tar hon nio steg tillbaka för varje steg framåt, men lyckligtvis är de nio stegen bakåt mycket korta och de enda steget framåt mycket långt. Det fordras ett dåligt liv för att det dåliga skall uppväga det goda, och för att falla bakåt måste en människa vara utomordentligt dålig. Återigen: verkan av en smula gott når mycket långt på grund av det nära samband som råder bland människor, och den som sätter i gång det, får mycken god karma därav.

Men om okunnigheten är ett allvarligt hinder för framåtskridandet, är sådan kunskap som ej tillämpas föga bättre, icke heller den är det så mycket bevänt med. Även om en människa är intresserad av esoteriska ting, kan hon skenbart stå kvar på samma nivå i liv efter liv, ty om kunskapen icke tillämpas, utträttar den ej mycket gott. Att omsätta kunskapen i handling är ett absolut nödvändigt villkor för snabbt framåtskridande.

Visdomens frön kan icke gro och växa i lufttomt rum. För att leva och vinna erfarenhet behöver medvetandet bredd och djup och punkter, som drar det framåt mot diamantsjälen. Sök icke dessa mål i mājās rike, utan sväva högt ovan illusionen, sök det eviga och det oföränderliga sat, lita ej på fantasins falska ingivelser.

I sin fotnot säger madame Blavatsky att diamantsjälen, vajrasattva, är en titel för den högste buddhan, alla mysteriers herre, kallad Vajradhara och Ādi-buddha. I *Den hemliga läran* däremot påpekar hon skillnaden mellan Vajrasattva och Vajradhara. Vajra är diamant, sattva betyder i en sammansättning som denna "natur", det vill säga beskaffenhet eller karaktär, varför Vajrasattva är den, vilkens natur eller karaktär liknar diamantens. Dhara betyder "den som håller" eller "den som bär", så att Vajradhara betyder "den som håller en diamant". Avalokiteshvara, "den herre som ses", är Vajrasattva, diamantsjälen eller diamanthjärtat, och är alla dhyāni-buddhaernas syntetiska verklighet. Den förste logos är Vajradhara eller Vajrapānī, den som håller diamanten eller den diamanthänte, också kallad Dorjechang på tibetanska. Han är den som finns bortom all villkorsbunden eller manifesterad verklighet, men han sänder in i den subjektiva manifestationens värld uttrycket av sitt hjärta – Vajrasattva eller Dorjesempa, den andre logos.

Att det skulle finnas särskilda punkter, som erfordras för att draga kandidaten till att komma i fullständig beröring med Detta, är analogt med vad vi har sett i ett djurs individualiseringsprocess. I detta fall är dessa punkter de finare egenskaper djuret utvecklar, såsom tillgivenhet och hängivenhet, varmed det når upp till det mänskliga medvetenhetstillståndet. Också människans medvetenhet måste upprätta särskilda punkter för att kunna förena sig med själen. För den invigde måste dessa punkter stiga upp i buddhi, som är den princip hos det

reinkarnerande jaget som på en ännu högre nivå motsvarar Vajrasattva. Swāmī T. Subba Row sade att detta syftade på ātma, som drar det högre jaget in i monaden. Samma liknelse kan således tillämpas på flera olika nivåer.

Ty medvetenheten är liksom en spegel. Den samlar damm medan den speglar.

Madame Blavatsky säger att detta är hämtat från Shin Sien, som lärde att det mänskliga medvetandet är liksom en spegel, som drar till sig och speglar vartenda dammkorn och liksom denna spegel måste bevakas och dammas av varje dag. Shin Sien var den sjätte patriark i Nordkina som undervisade i Bodhidharmas esoteriska lära. I *The Secret Doctrine* förklarar hon Bodhidharmas ståndpunkt såsom följer:

När missbruket av de renlärliga buddhistiska skrifterna nått sin höjdpunkt och Buddhas filosofis sanna anda nästan gått förlorad, framträdde från Indien flera reformatorer, som grundade en muntlig undervisning. Sådana var Bodhidharma och Nāgārjuna, upphovsmännen till de förnämsta verken av den kontemplativa skolan i Kina under de första århundradena av vår tidräkning.

Dammet på spegeln betecknar de fördomar, illusioner och fiktioner som finns i emotional-kroppen och mentalkroppen. Dessa är för seendet i motsvarande världar klart synliga såsom hinder för bättre tänkande eller kännande. Dessa hinders verkningar och medlen för deras undanröjande har redan noga dryftats i kommentarerna till boken *Vid mästarens fötter*.

Det behövs själens visdoms milda fläktar för att avlägsna våra illusioners damm. Sök, o begynnare, att förena din tanke och själ.

Sky okunnigheten och sky likaså illusionen. Vänd bort ditt anlete från världens villa. Misstro dina sinnen, de är falska. Men inom din kropp – helgedomen för dina förnimmelser – sök i det opersonliga efter den eviga människan, och sedan du funnit henne, skåda inåt, du är Buddha.

Vanlig erfarenhet säger oss att sinnena icke är att lita på. Synintrycken, till exempel, måste rättas genom noggrann undersökning och bedömning av sakförhållanden, såsom i fallet med solens skenbara rörelse runt jorden. Vi måste dock akta oss för att tolka detta som om sinnena icke skulle brukas. De måste användas i alla världar för kunskapens vinnande, arbetets utförande och pliktens fyllande, ty detta förutan blir det intet framåtskridande.

Den eviga människan är det reinkarnerande högre jaget, vars liv varar i tidsåldrar i jämförelse med personlighetens, eftersom det består genom hela serien av upprepad mänsklig födelse och död.

Ordet Buddha brukas i tre klart skilda betydelser. Stundom, såsom i detta fall, betyder det den upplyste eller vise. Ibland används det såsom ett namn på herren Gautama. I andra fall betyder det ett högt ämbete i den esoteriska hierarkin, nämligen överhuvudet för andra strålen, det stora undervisnings- och religionsdepartementet, vilket allt beskrivits i boken *The Masters and the Path*. Buddhisterna har en förteckning över tjugofyra buddhaer, av vilka nuvarande innehavaren av ämbetet är herren Gautama, som i en avlägsen framtid kommer att ersättas av herren Maitreya.

Sky berömmet, o du hängivne. Berömmet leder till självbedrägeri. Din kropp är icke ditt jag, ditt jag är i sig självt utan kropp och varken beröm eller klander träffar det.

Självberöm, o lärjunge, är liksom ett högt torn, i vilket en högmodig dåre stigit upp. Däruppe sitter han i högdragen ensamhet och utan att beaktas av någon annan än sig själv.

Alltför många har skämts bort med oförtjänt beröm. Det leder till högmod hos alla som inte klart ser vad som ligger framför dem och ovanför dem. De lärjungar, som är tillräckligt klärvoajanta för att ofta se mästarna, är icke så fallna för denna fara som många andra är, eftersom de icke kan underlåta att jämföra den egna litenheten med mästarens storhet, det egna svaga,

flämtande ljuset med hans strålande solsken. Det är den människa, som skådar nedåt och jämför sig med dem som står under henne, som sannolikast bringas på fall genom högmod.

Men det allra bästa sättet är att icke alls tänka på sig själv utan att vara ständigt upptagen med mästarens arbete. Det finns för oss alla varje dag långt mer att göra än vi någonsin kan hinna med, och det är bara slöseri med tid och kraft, om vi ägnar dessa åt tankar på vårt eget lilla jag. Det finns säkerligen flera orsaker till att mästarna inte visar sig mer än de gör för dem som befinner sig på de första stadierna i deras tjänst. En dylik orsak är att den aspirant, som ser mästaren stå så högt ovanför honom, kan överväldigas av känslan av egen obetydlighet och mista sin förmåga att utföra mästarens arbete. Medan det är nödvändigt att akta sig för högmodet, är det alltså lika viktigt att akta sig för att underskatta sin egen förmåga. Här liksom alltid är medelvägen den rätta vägen.

Tornet såsom liknelse är sannerligen väl valt, ty högmodet stänger av individen från sina medmänniskor. Om han till exempel är stolt över sin lärdom, är han angelägen om att låta andra vara okunnigare än han själv, så att han kan njuta av sin överlägsenhet, och även när han delar med sig av sin kunskap, är det blott för att glänsa med den. En dylik människa ägnar hela sin tid åt att vidga klyftan mellan sig själv och andra, så att han från sin höjd kan se ner på dem.

Falsk lärdom förkastas av de visa och skingras för vindarna av den goda lagen. Dennas hjul välver sig för alla, de ödmjuka och de högmodiga. Ögats lära är för hopen, hjärtats lära för de utvalda. De förstnämnda upprepar stolt: "Se, jag vet". De sistnämnda, de som i ödmjukhet samlat, bekänner: "Så har jag hört."

Varje religion samlar med tiden på sig många spekulationer och andra tillägg. Till exempel i hinduismen, i purānaerna, läser man om dussintals föreskrifter för människorna rörande vad de måste göra och vad de inte får göra. Många av dessa är sådana som prästerna hittat på antingen för egen bekvämlighet och fördel eller därför att de haft en överdriven uppfattning om värdet av många böner och riter. Även utarbetade man särskilda tolkningar av tidigare yttranden till dogmer och knöt dessa till de ursprungliga lärorna, såsom till exempel den fasaväckande läran om evigt helvete, vilken alltjämt fortlever hos de flesta kristna.

Den esoteriska läran skingrar genast allt sådant för vindarna, då den åter riktar uppmärksamheten på de väsentliga och livsviktiga sanningarna. Likväl är det blott den starka och framskridna människan givet att handla inifrån hjärtat. För massorna, som sakta lunkar fram på evolutionens breda väg, som långsamt stiger vindlande uppför berget, ger böckerna alltjämt den huvudsakliga vägledningen. Dessa människor har ännu icke nått den ställning som i *Garuda purāna* beskrivs med följande ord: "Sedan den vise övat vedaerna och shāstraerna, kan han övergiva alla skrifterna, liksom den på spannmål rike överger halmen."

Varje buddhistisk skrift begynner med orden "Så talar ____" eller "Så har jag hört". Det är en ödmjuk inledning. Den säger inte, "Detta är obestridligen så, och ni måste tro det", utan "Detta är vad som sagts, och det vore lämpligt att söka förstå det och därmed nå kunskap om sakförhållandena." Detta är den undersökande inställningen, icke den dogmatiska. Likväl finns underligt nog de som uppfattat detta i en annan och alldeles felaktig betydelse. De säger, "Det är gagnlöst att framlägga något annat i denna sak, ty så har det auktoritativt sagts"!

"Den stora sållaren" heter hjärtats lära, o lärjunge.

Den goda lagens hjul rullar snabbt. Det mal dag och natt. De värdelösa agnarna skiljer det från de gyllene kornen, bosset från mjölet. Karmas hand styr hjulet: varven anger det karmiska hjärtats slag.

Den sanna kunskapen är mjölet, den falska lärdomen är agnarna. Om du vill äta visdomens bröd, skall du knåda ditt mjöl med amritas klara vatten. Men om du knådar agnar med māyās dagg, kan du ej göra annat än foder åt dödens svarta duvor, födelsens, dödens och sorgens fåglar.

Hjärtats lära kallas den stora sållaren, ty när man arbetar i världen på det sätt den anvisar, sållas steg för steg bort och avlägsnas de misstag man begår och de fel man har. Om man utförde arbetet utan den inre lärans ideal, kunde man fortsätta att göra samma slags misstag om och om igen, i liv efter liv. Madame Blavatsky skrev någonstans att det var ett att vilja göra gott och ett annat att veta vad som är gott att göra. Likväl måste vi med vår ofullkomliga kunskap gå ut och göra så gott vi kan. Det är liksom att lära ett främmande språk. Det är misstag att försöka lära det alldeles fullkomligt genom bokliga studier, innan man försöker tala det. Man måste doppa sig hel och hållen i det och göra fel i det. Genom att så bemöda sig lär man sig med tiden att tala språket felfritt. Men så sker givetvis endast, om man talar detta språk med andra, som redan behärskar det.

Likaledes vägleder mästaren, även om han är osynlig, den lärjunge, som uppriktigt söker göra sitt bästa, till de erfarenheter som sållar bort hans fel och misstag. Ha i åtanke övertygelsen att det slutliga goda oundvikligen kommer och låt hjärtat vara fullt av kärlek, då kan ni arbeta utan fruktan för misstag. Dessa blir allt mindre och färre och dör till sist bort.

Det finns en lärdom att draga från liknelsen om mjölet och brödet. Den sanna kunskap vi vinner ger oss icke brödet utan blott det mjöl, varmed visdomens bröd skall bakas. Knådandet är inverkan av det högre jaget, vilket bearbetar erfarenheterna och förvandlar dem till verklig visdom. Hos vanliga människor sker detta knådande under vistelsen i devachan, men mästarens lärjunge har så vidgat kanalen mellan det högre jaget och det lägre jaget att han vinner visdom hela tiden.

Den som frågar endast efter den yttre kunskapen och studerar denna med det lägre mentala, i de blotta personliga behovens och begärens ljus, knådar förvisso agnar med mājās dagg. Han förbereder icke det högre jagets triumf, han vandrar icke vägen, utan bereder framtida livs karma, för framtida höljen och personligheter som skall brytas ner och dö.

TREDJE KAPITLET

HANDLINGENS LIV

Om de säger dig att du för att bliva en arhat måste upphöra att älska alla varelser – säg dem att de ljuger.

Om de säger dig att du för att vinna befrielse måste hata din moder och ringakta din son, att ej kännas vid din fader och kalla honom husfader, att uppge all medkänsla för människa och djur – säg dem att deras tunga är falsk.

Så lär tīrthikaerna, de otrogna.

Om de lär dig att synden alstras av verksamheten och sällheten av den fullkomliga overksamheten, säg dem att de far vilse. Det mänskliga handlandets obeständighet, medvetenhetens befrielse från trældomen genom syndens och felens upphörande är icke för devajagen. Så lyder hjärtats lära.

C.W.L. – Att kalla en man en husfader är att säga att hans intressen alltjämt är riktade på världsliga ting, men att göra det med förakt, såsom texten anger, skulle säkerligen visa det högmod och den bisterhet som kännetecknar vänsterhandsvägen, vilken leder till de svarta magikernas höjd, dessa som betraktar det bästa av mänsklig kärlek som intet annat än ren sentimentalitet. Även om kandidaten höjt sig ovan personliga begär, kan han icke förakta dem som alltjämt befinner sig på de tidiga evolutionsstadierna, ej heller strunta i dem. Medkänsla och iver att hjälpa kännetecknar hans natur.

Att ordet ”husfader” måste fattas i en överförd bemärkelse anges i en fotnot av madame Blavatsky:

Ratthapāla, den store arhaten, tilltalar så sin fader i den legend som heter *Ratthapāla sutrasanne*. Men alla dylika legender är allegoriska (till exempel sägs Ratthapālas fader ha ägt en boning med sju dörrar, och därav klandret av dem som fattar dem bokstavligt.

Madame Blavatsky beskriver tīrthikaerna såsom ”asketiska brahmaner, som besöker heliga tempel, i synnerhet heliga badställen”. En tīrtha är egentligen ett ”övergångsställe”. Den är alltså en landstignings- eller badplats eller ett tempel, som betraktas såsom ett ställe för övergång till andra världar eller till det högre livet. Ett tempel är alltså en plats, där det finns en särskild förbindelse mellan högre och lägre världar. Sannolikt kallades de renläriga brahmaner och hinduer i allmänhet, vilka besöker dylika tīrthaer, till exempel Benares eller Hardwar, otrogna, eftersom de i de flesta fall icke följde Buddha i hans hävdande att ”frälsningen måste sökas inom en själ”.

I kommentarerna till boken *Vid mästartens fötter* har vi utförligt dryftat handlingens nödvändighet och hur det kan råda stark kroppslig aktivitet och den inre människan likväl kan vara stadig, upphöjt lugn och stark. Devajagen betyder enligt madame Blavatsky de inkarnerande jagen, men Swāmī T. Subba Row förklarade att termen betyder dem som strävar efter att arbeta med devaerna och för att hjälpa världen.

Den undervisning *De gyllene föreskrifternas bok* ger är uppenbarligen avsedd för dem som önskar arbeta på detta sätt. För närvarande finns icke så många jag inkarnerade som är redo för särskild undervisning och skolning – det vore till exempel till föga gagn att bland invånarna i Londons East End söka efter sådana, som är redo att bli mästartarnas lärjungar. Men allteftersom tiden går, kommer antalet av dem som behöver uppmärksammas att öka mycket snabbt, och inom några hundra år måste det finnas många arhater, beredda att undervisa dem. Således kommer många hjälpare att behövas, och det är till detta arbete, som många av oss är kallade.

Ögats dharma är förkroppsligandet av det yttre och icke-existerande.

Hjärtats dharma är förkroppsligandet av bodhi, det bestående och eviga.

Ordet dharma kan här översättas med ”religionsform” eller ”tro” och bodhi med ”visdom”.

Lampan brinner klart, när vecken och oljan är rena. Deras rengöring kräver ett rengöringsmedel. Lågan känner icke av rengöringen. ”Trädets grenar skakas av vinden, stammen förblir orörlig.”

Både verksamhet och överksamhet kan finnas inom dig. Din kropp är upprörd, ditt sinne är stilla, din själ lika klar som en bergsjö.

Vad slags lidande, som än kan möta på framåtskridandets väg, upplevs det endast av det lägre jaget. Det inneboende jaget vet att även smärtsamma upplevelser har sitt värde och är därför alldeles nöjt. Många människor förstår inte att lidande i mångt och mycket är en fråga om inställning. I boken *Esoterisk kristendom* har vår president förklarat hur några av de stora martyrerna var fyllda av glädje, medan de utstod det som för andra var fruktansvärda smärtor, eftersom de tänkte på vilken stor ära det var för dem att lida för sin herres skull. Det är alltså till sist sant att vanföreställningar eller okunnighet är grunden till allt lidande.

Fysiskt lidande är svårast att utstå. Vi kan ibland draga oss undan den fysiska kroppen, när den plågas av smärta, men detta betyder inte att vi övervunnit smärtan. Om den beror på en särskild sjukdom, vari mikroorganismer måste utföra sitt verk, kan en aldrig så stark viljanspanning av en vanlig människa driva ut den, men i alla dylika fall gör en glad inställning stor skillnad. De flesta kan övervinna emotional smärta, om de föresätter sig detta. De kan vägra att låta sina känslor dröja vid den tanke som inger dem sorg. Icke önskvärda känslor, sådana som svartsjuka, avund, högmod och fruktan, kan betecknas såsom emotionala sjukdomar. De kan alltid utrotas med ihållande ansträngning att hysa de motsatta känslorna. Mentalt lidande, huvudsakligen, bekymmer, är ännu lättare att behärska.

I kausalkroppen kan människan ha en olustig känsla av ofullständighet eller otillräcklighet – det är allt. Även om hon känner sig besviken över de fel hennes lägre representant är behäftade med, vet hon tillräckligt för att bruka tålmod och hårda ut. Hon är icke okunnig, men det är okunnigheten, som gör vårt lidande här nere så kännbart. I barndomen, när vi var ännu okunnigare, kunde ett besvär, som varade en dag, synas såsom en fruktansvärd tragedi. Om vi misslyckades i ett prov, kunde tanken att behöva vänta ett helt år på nästa tillfälle låta vårt missöde framstå såsom en katastrof, medan senare i livet ett år ej tycktes vara så långt. För personligheten kan ett misslyckat liv synas tragiskt, men för det högre jaget, som känt många tusen inkarnationer, förefaller det ej så särdeles viktigt.

Det högre jaget har fört ner en personlighet, ungefär som en fiskare kastar ut ett nät. Högre jaget förväntar sig inte att varje kast blir en framgång, och blir inte så djupt bekymrat, om ett kast misslyckas. Att se efter en personlighet är blott en av hans aktiviteter, så att det mycket väl kan trösta sig med framgångar på andra områden för sin verksamhet. I alla händelser är det en dags förlust, så att det kan säga: ”Nåja, vi hoppas att det blir bättre i morgon.” Ofta skulle personligheten vilja ha större uppmärksamhet av det högre jaget över sig, och kan vara viss om att den får det, så snart den gjort sig förtjänt av det, så snart det högre jaget anser det vara mödan värt. Mr Sinnett framställde denna personlighetens önskan humoristiskt med att säga att det skulle behövas en skola, där högre jag undervisades i att vara mer uppmärksamma på sin personlighet.

Ytterligare ett stadium högre, i buddhivärlden, börjar människan känna av den sällhet som är logos' liv. Samtidigt kommer hon i närmare kontakt med andra människor. I de lägre världarna börjar hon dela deras lidande, men i det högre vet hon dem vara gnistor av det gudomliga, och det ger en obeskrivlig sällhet, som får lidandet att förefalla såsom ett intet. Således är sorg och lidande endast för personligheten och existerar blott så länge medvetenheten är fästad vid de lägre världarna.

Vill du bli en yogī av tidens krets? Då, o lanoo:

Tro icke att vistelse i mörka skogar, i högmodig avskildhet och fjärran från människorna; tro icke att ätandet av rötter och örter, att drickandet av smältvatten från den stora bergskedjan – tro icke, o hängivne, att detta leder dig till den slutliga befrielsens mål.

Tro icke att brytandet av ben, att slitandet av kött och muskel förenar dig med ditt tysta jag. Tro icke att plikten uppfylles av naturen och människan, när din grova forms synder övervinns, o du offer för dina skuggor.

Här predikar Āryasanga återigen mot sökandet av befrielse såsom blott en flykt undan cykeln av födelse och död. Yogīn av tidens krets är den som är villig att förbli inom tidens krets för att hjälpa andra. När man betraktar den väldiga tidrymd, för vilken herren Buddha och herren Maitreya förberett sig för sitt stora arbete, vilket förklarats i boken *The Masters and the Path*, kan man ej undgå att tyngas av tanken på dylika oerhört långa tidrymder av förkroppsligad tillvaro. Tvivelsutan kan emellertid tiden för dem icke vara alldeles detsamma som den är för oss. Även om ”för Dig ett tusen åldrar går liksom en kväll för oss” inte gäller dem, måste deras tidsuppfattning likväl vara mycket olik vår. Säkerligen är de intensivt lyckliga i sitt arbete, och där det råder lycka, har tiden ingen betydelse, såsom alla vet av erfarenhet – ja, under sådana omständigheter önskar vi alla att den kunde förlängas.

Mycket felaktiga uppfattningar har uppstått i de flesta religioner i frågan om asketism. Det ursprungliga grekiska ordet *asketes* betyder rätt och slätt en som övar sig, liksom en idrottare gör. Men prästerskapet lade beslag på ordet och ändrade dess innebörd att betyda varjehanda självförnekelse för andligt framåtskridande enligt teorin att den kroppsliga naturen med sina lidelser och begär varit sätet för människans inneboende ondska alltsedan Adam föll och att kroppen därför måste undertryckas med fasta och späkningar. I de österländska religionerna

möter vi ibland en liknande tankegång, byggd på uppfattningen om materien såsom till sitt väsen ond och slutsatsen därav att människan kan söka efter det idealt goda eller fly undan tillvarons elände endast genom att kuva eller plåga kroppen.

Båda dessa teorier lider av en allvarlig tankeförvirring. Kroppen och dess begär är icke i sig onda eller goda, men det är sant att det högre, inre jaget måste taga kontroll över dem, innan verkliga framsteg kan göras. Att styra kroppen är nödvändigt, men att plåga den är dåraktigt.

Det tycks råda en vitt spridd föreställning om att man för att vara verkligt god alltid måste ha det obehagligt – att obehaget i sig behagar logos. Ingen föreställning kan vara mer grotesk än denna. I Europa är denna tyvärr vanliga teori en beståndsdel i det myckna förskräckliga arvegods som kalvinismen, denna ohyggliga hädelse, efterlämnat. Jag har själv faktiskt hört ett barn säga: ”Jag känner mig så lycklig att jag nog måste vara mycket ond.” Ett sannerligen hemskt resultat av en brottsligt förvriden lära.

En annan grund till obehagets evangelium är en sammanblandning av orsak och verkan. Man iakttar att den verkligt framskridna människan är enkel i sina vanor och ofta ej bryr sig om ett stort antal mindre njutningar och behagligheter, som den vanliga människan anser viktiga och verkligt nödvändiga. Men ett dylikt ointresse för njutningar är verkan av, icke orsak till hans framskridenhet. Han bryr sig inte om dylika småsaker, eftersom han till stor del vuxit ifrån dem och de inte längre intresserar honom – icke det minsta därför att han anser dem felaktiga – och den som apar efter honom i att avstå från dessa ting, alltmedan han önskar sig dem, gör inga framsteg därigenom.

Det är sant att vår plikt mot världen inte är fullgjord, när vi renat oss. Då blir det verkligt möjligt för oss att göra vårt bästa för våra medmänniskor, och eftersom i det högre livet maximen ”av var och en efter förmåga, till var och en efter behov” gäller, börjar vår allvarligaste plikt nu, då skuggorna, våra lägre kroppar, har bemästrats.

Det tysta jaget i detta stycke avser, säger madame Blavatsky, den sjunde principen, vilken är ätma. Våra studier i Första fragmentet har redan visat hur denna idé om tystnad är knuten till denna del av det högre jaget.

De välsignade har försmått att göra detta. Lagens lejon, barmhärtighetens herre, inseende det mänskliga eländets verkliga orsak, avstod från de stilla vildmarkernas ljuva men själviska vila. Sedan han varit āraryaka, blev han mänsklighetens lärare. Sedan Julai inträtt i nirvāna, predikade han på berg och slätt och höll tal i städer för devaer, människor och gudar.

Alla nord- och sydbuddhistiska traditioner är samstämmiga om att Buddha lämnade sin enslighet, så snart han nått inre upplysning och löst livsproblemet och att han genast började lära offentligt.

Termen āraryaka betyder skogsinvånare. Böckerna förtäljer att Gautama begav sig in i skogen för att meditera och att han där satte sig under bodhiträdet och beslöt att nå upplysningen. Sedan han gjort detta, begrundade han huruvida han skulle ge världen sin lära. Han visste att de flesta människor icke skulle förstå den och att den därför kunde bli dem till ohägn. Men sedan, såsom anmärktes i början av vårt studium, kom jordens röst till honom och bad honom att undervisa. Jag vet inte vad som exakt menas med jordens röst, men det sägs att denna ledde honom att besluta att undervisa mänskligheten i fysiska världen.

I detta stycke brukas flera titlar på Buddha. Han kallas Julai. Detta är det kinesiska namnet på Tathāgata, som är den titel som ges alla buddhaer. Tathāgata betyder ord rätt ”den som gått sammalunda”, gått såsom sina föregångare.

Det är ett faktum att, när Buddha predikade, andra än människor samlades omkring honom för att lyssna på hans lära och påverkas av hans aura.

Så vänliga handlingar, och du skall skörda deras frukter. Overksamhet i barmhärtighet är verksamhet i en dödssynd.

Jag har redan anfört detta i kommentarerna till *Vid mästarens fötter*. Envar har ansvaret för att utöva de av sin medvetenhets förmågor som han hittills utvecklat. Om han försummar att anstränga sig och uraktlåter att bruka dem, gör han sig skyldig till en underlåtenhetssynd, som är lika allvarlig som handlandets synder. Till exempel är det vår plikt att ingripa, när vi kan göra det utan att göra mera ont än gott i fall av brott eller grymhet, såsom grymhet mot djur eller barn. Den vise, som ser dylikt ske, låter inte harmen styra honom. Han måste känna också för den som är skyldig till grymheten. Dennes tillstånd är i många avseenden mer beklagansvärt än hans offers, och han kommer att i sin tur få lida enligt karmas lag. Om vi därför kan förmå honom att inse sitt fel och hejda honom i hans grymhet, har vi gjort båda parter gott. När det är vår plikt att ingripa och vi underlåter att göra detta, är vi delaktiga i missgärningens karma. Detsamma gäller, när vi motståndslöst låter andra skada oss. Vi underlättar därmed för dem att begå orätt, vi frestar dem och hjälper dem, och karman är delvis vår egen.

Så säger den vise:

Skall du avstå från att handla? Icke så skall din själ vinna sin frihet. För att nå nirvāna måste man nå självkänedom, och självkänedomen är barnet av kärleksfulla gärningar.

Det är icke förrän vi börjar arbeta för andra som vi kan förvärva verklig kunskap om livet. I försöket att göra detta lär vi var vi står och vilka egenskaper som måste utvecklas. Det levde en gång i södra Indien en gammal blind man, som sade att hans blindhet indirekt varit honom en stor källa till lycka. Han levde också i svåraste armod och hade tillbragt sitt liv på vandring från by till by, där han brukade ge människorna råd i deras svårigheter och även hjälpa dem i vissa fall med sina yogakrafter. Han brukade berätta att han genom meditation lyckats väcka hågkomsten av sina tidigare liv och att han mindes att han några hundra år dessförinnan varit en mycket rik och mäktig man och brukat sin makt till att skada dem som råkat göra sådant som han ogillade. Han hade insett att hans blindhet och fattigdom berodde på hans orätta handlingar i detta tidigare liv. Han sade sig vara viss om att han, om han fortsatt att vara rik, kanske aldrig skulle ha lärt sig älska medmänniskorna, eftersom han varit helt inriktad på att vandra denna själviska livsväg. Men nu hade han tvingats leva med andra, varav de flesta fått känna av lidande. De hade varit mycket vänliga mot honom, och han hade lärt sig älska dem. Lyckan i denna kärlek, sade han, var i jämförelse med hans tidigare förhållande något så stort och oerhört att intet lidande kunde vara för svårt, om han med detta hade måst köpa denna lycka. Denne man hävdade sig vara lärjunge till en av våra mästare, och han var förvisso ett levande exempel på sanningen i att självkänedomen är barnet av kärleksfulla gärningar.

Var tålmodig, kandidat, liksom den som icke fruktar att misslyckas, icke fjäskar för framgången. Rikta din själs blick oavvänt på den stjärna, vilkens stråle du är, den lågande stjärna, som skiner inom städsevarats mörka djup, det okändas gränslösa områden.

Lärjungen fruktar intet misslyckande, emedan han vet att logos' plan kommer att genomföras. Ingen misslyckande kan förhindra detta. Vi kanske får tillfälle att utföra någon del av hans arbete. Om vi underlåter att göra detta, blir det gjort på annat sätt av någon annan. För logos gör det ingen skillnad, ehuru det kan göra en mycket stor skillnad för oss. Det sker ständigt att människor går sina tillfällen förbi, men de stora planerna göres upp med tanke på allt som kan komma dem i vägen. Våra mästare synes aldrig lägga märke till det, när vi försummar ett tillfälle, men jag tror att de är fullt medvetna om det. Madame Blavatsky brukade ibland säga om någon: "Han har förtjänat rätten att få sin chans." Mästaren utgår alltid ifrån att vi griper de tillfällen som erbjuds oss.

Den studerande, som sökt utföra något gott arbete och funnit de motverkande krafterna alltför starka, blir inte besviken och förlorar inte tålmodet, om han förstår att alla ansträngningar, som göres för det goda, måste ge ett motsvarande resultat på något sätt, även om dessa

resultat kan vara omärkliga och även om det för personligheten ej blir något av den tillfredsställelse, som kommer av att se det goda som gjorts. Detsamma gäller det arbete som göres i emotionalvärlden om natten. Detta arbete är icke mindre gott och effektivt, när det utföres av dem som inte förmår föra med sig minnet därav till fysiska hjärnan. Naturlagarna upphör inte att verka bara därför att vi inte kan se resultatet eller inte minns vad vi gjort.

Vanligen är det så att de människor, som utfört de största bragder i världen, under livstiden inte får se resultatet av dem. Tag till exempel de tre år, under vilka Kristus förkunnade sin lära. Han dödades som en missdådare, förbannad av folkmassan, och vid hans död var antalet av hans anhängare endast ett hundra tjugo, nu är de många miljoner. William Wilberforce, som längre än fyrtio år arbetade för slaveriets avskaffande i de brittiska kolonierna, fick blott tre dagar före sin död höra att slaveriets fullständiga avskaffande äntligen hade antagits till lag. Otålighet och nedslagenhet skulle ha gjort hans strävan om intet. Vi är alla i samma belägenhet, på våra ringare sätt. Det finns ingen, som ej kan åtaga sig något gott arbete och framhärda i det med oförtrutet och ändlöst tålmod, oavsett snara framgångar och bakslag.

”Den stjärna, vilkens stråle du är” är alltid den som skiner ovanför oss. För den ene är den det högre jaget, för en annan, mer framskriden, är det monaden, och så vidare ända till planetlogos och även solsystemlogos. Att veta vår egen stjärna är att också veta vilken stråle vi tillhör – vilken av de sju stora strålar som särskilt förbinder oss med logos. Dessa sju strålar finns angivna i boken *The Masters and the Path*, i det kapitel som handlar om strålarnas chohaner, och även i professor Ernest Woods bok *The Seven Rays*. När det högre jaget styr personligheten, blir det för lärjungen möjligt att specialisera sig på arbetet för den stråle detta högre jag tillhör, och då kan han göra mycket snabba framsteg i förmåga och användbarhet.

Var uthållig såsom den som består för evigt. Dina skuggor lever och försvinner. Det hos dig som skall leva för evigt, det hos dig som vet (ty det är kunskap) lever icke kortvarigt. Det är den människa, som var, som är och som skall vara, för vilken timmen aldrig skall slå.

Jämte tålmod behöver vi uthållighet, och intet kan bättre utveckla denna egenskap hos oss än en klar uppfattning om faktum att vi alla består tidsåldrarna igenom och att döden är blott en övergående händelse utan makt att förmå oss att överge vår väg. Ibland säger människor: ”Varför skulle jag åtaga mig det eller det arbetet? Jag kan omöjligt avsluta det i detta livet.” Men faktum är att det finns endast en livstid – det högre jagets, vilket i praktiken förblir för evigt. Det är klokt att börja varje slags arbete, man är intresserad av, eller den stora uppgiften att utmönstra fel, också på gamla dar, ty allt det goda man gör föres över till nästa kropp, och i denna kommer driften att fortsätta verket att kännas också i dess ungdom. Om man skjuter upp arbetet till ett framtida liv, kan det hända att man på nytt först i ålderdomen får det tillfälle som riktar ens uppmärksamhet på detta. Om man nu är nittio år gammal och just fått veta om esoteriken och vill lära känna den också i nästa liv, bör man kasta sig in i detta studium med all kraft man har. Där finns även den stora förmån som kan vinnas av vistelsen i devachan (såvida man ej råkar vara en av dessa, som har privilegiet att kunna avstå från detta skede), ty i detta tillstånd begrundar man det man utförde i fysiska livet och bearbetar erfarenheten därav till förmåga, som blir till stor hjälp i nästa inkarnation.

Uthållighet är nödvändig också därför att intet stort arbete kan fullbordas på kort tid. Tänk till exempel på konstnären, som målar en stor tavla. Han har mycket litet att visa upp de första dagarna, kanske veckorna, och det är rentav möjligt att han inte alls blir nöjd med det han kunnat åstadkomma efter flera veckor, så att han måste börja om med allt igen.

En mycket användbar lärdom i uthållighet kan dragas från ett studium av Teosofiska samfundets tidigaste historia. De två stora grundarna, madame Blavatsky och överste Olcott, hade icke lyckats att grunda samfundet till något bestående och givit det material för framtida växande, om de ej ägt en klar vision av tingens inre, en insikt om att deras arbete ingick i en plan, som varar genom hela evigheten, och att det därför måste lyckas. De grundade sam-

fundet i New York år 1875 och arbetade med järnflit på *Isis Unveiled*, som trycktes ett par år därefter. Ungefär fem år senare var de allttjämt nästan ensamma i arbetet och fann det nödvändigt att fara till Indien, till några vänner därstädes, för att begynna på nytt. Även då hade de år efter år ändlösa svårigheter, som skulle ha knäckt vilken annan som helst. Madame Blavatsky, med en kropp, som nästan aldrig var fri från smärta, kunde likväl arbeta oförtrotligt, kunde författa *Den Hemliga Läran* och andra betydande arbeten, tack vare sin kunskap om mästarna och tingens inre sida.

FJÄRDE KAPITLET

DEN HEMLIGA VÄGEN

Om du vill skörda ljuva friden och vilan, lärjunge, beså då framtida skördars åkrar med förtjänstens utsäde.

Tag emot födelsens ve.

C.W.L. – Āryasanga bemödar sig hela tiden att övertala lärjungen att följa den högre vägen, försakelsens väg, och icke mottaga nirvānas frid. Livet i den ātmiska eller nirvāniska världen har definierats såsom vila i allvetenhet, men vi måste förstå att det är vila endast i den bemärkelsen att det icke finns förnimmelse av ansträngning följt av trötthet. Det råder i denna värld den mest oerhörda verksamhet, denna är själva essensen av varats natur i denna värld, såsom jag redan sökt förklara.

Människor önskar vila, eftersom de känner trötthet, men när man i full medvetenhet lämnat kroppen, finner man att tröttheten är borta, och då begär man inte längre vila. I dylika tillstånd ser vi på vilan liksom vi här nere ser på döden; vi önskar inte mindre utan mer av den kraft och energi vi åtnjuter. Sollogos vilar icke ens för ett ögonblick. Om han det gjorde, ens för en sekund, skulle allt upphöra att vara.

Många av dem som nått nirvāna, har intet mer att göra med världens evolution, likväl förefaller det icke möjligt för någon som nått detta stadium att icke utstråla härlighet och glans över dem som finns under dem. Även den som är så hängiven att han ständigt riktar alla sina tankar uppåt och ingen nedåt, kan nog ej undgå att låta något av sin hängivenhet utgjas över dem där nere.

Sju vägar ligger öppna för adepten, och de flesta av dem bär kandidaten bort från jorden, likväl är de alla i lika grad sätt att tjäna logos. Antagligen är varje adept villig att bege sig dit, där han bäst behövs, men åtminstone synes det nödvändigt att vara fullständigt villig att taga emot ”födelsens ve”, om så erfordras. Varje annan inställning, och i synnerhet tanken på självisk flykt undan världen, frigörelse för det egna särjaget, torde icke föra aspiranten särskilt högt. Oss kan det förefalla att det vänligaste är att stanna hos och hjälpa vår mänsklighet, och detta är mycket naturligt, ty om vi ej kan så älska dem som redan står oss nära och som vi känner, hur skall vi då kunna älska dem som vi icke känner? Likväl får vi ej glömma att om flammans herrar från Venus icke lämnat sitt system och kommit ner till vårt för att hjälpa oss, hade vi varit åtminstone en rund efter den ställning vi nu nått. Det kanske i framtiden blir en plikt för några av oss att ge oss av för att hjälpa ett annat system, som är mindre framskridet än vårt.

Samtidigt är det utom all fråga så att allt fler av mästarnas lärjungar kommer att behövas att utföra deras arbete på jorden. Arhaten har det fria valet att aldrig mer födas till fysiska världen, om han så önskar, men det är tydligt att våra mästare vill att vi fortsätter födas för arbetets skull.

Stig ut ur solljuset in i skuggan för att ge större utrymme åt andra. De tårar som vattnar smärtans och sorgens brända jord, frambringar den karmiska vedergäll-

ningens blommor och frukter. Ur människolivets ugn och dess svarta rök stiger bevingade lågor, renade flammor, som söker sig uppåt, under det karmiska ögat, väver till slut vägens tre klädnaders förhärligade vävnad.

Detta styckes inledande del synes innebära att det icke finns solsken nog åt alla, men så är det alldeles säkert icke. Alla kan vara lyckliga. Liksom jorden bildar vi vår egen skugga. Sorger och bekymmer är vårt eget verk. De är vår karma, liksom allt som kommer oss till del. Vad Āryasanga menar är att man alltid skall vara redo att hjälpa andra, även till priset av egna bekymmer och förluster.

Ett litet antal slags handlingar medför svårt karmiskt lidande. Grymhet hör naturligtvis dit och vissa andra. Men det mesta av människors verkliga lidande kommer av det sätt, på vilket de uppfattar de besvär i livet som karma åsamkar dem. Lidandet är då "kontant betald karma" av mycket tydligt slag. Hit hör till exempel den själviska sorgen efter dem som gått vidare till en lyckligare tillvaro. Dylik sorg vållar lidande för alla inblandade, också de avlidna själva, som mycket starkt känner bedrövelsen och sorgen. Det som karma bringar en människa är aldrig mer än vad hon orkar bära och lätt bära, men så är inte fallet, när hon därtill lägger oklokt tänkande, kännande och handlande.

Dessa klädnader är: nirmānakāya, sambhogakāya och dharmakāya, den yppersta klädnaden.

Dessa tre klädnader skall dryftas mer ingående i vårt studium av Tredje fragmentet. De motsvarar tre möjligheter, som öppnar sig för den som nått adeptskapet. Han kan genast mottaga nirvāna eller taga den efter att ha genomgått andra höga andliga upplevelser eller förbli i beröring med jorden såsom en nirmānakāya för att fylla den andliga behållaren eller åtaga sig arbete i andra klot eller system. Det sistnämnda valet är naturligtvis ingalunda själviskt. Det är omöjligt antaga att något som helst slags själviskhet kunde vara möjligt på ett så högt stadium.

I denna boks första upplaga var tal om "själviska buddhaer", men madame Blavatsky bad efter sin död vår president att avlägsna det stycke, där detta sades, eftersom det vållat så mycken farlig missuppfattning. Vad detta gällde var de så kallade pratyeka-buddhaerna. Dessa är stora adepter i jämbredd med Buddha men tillhörande första strålen. Eftersom ordet "eka" betyder "en", har somliga nordliga buddhister fått för sig att en pratyeka-buddha är en som arbetar för sig själv enbart, vilket måste förefalla vara en hädisk tanke för den som vet var dessa höga väsen står. De tre flammans herrar, som är lärjungar till världens herre, är pratyeka-buddhaer. De kom till jorden för att tjäna den och påskynda dess evolution enligt första strålen, medan Buddha verkar på andra strålen. Det är dåraktigt att klandra dem för att de inte utför ett arbete, som inte är deras. Det vore lika oförnuftigt som att klaga på en domare för att inte vara en skollärare och säga, "Se hur litet han bryr sig om barnens undervisning!" För dessa stora väsen har jag sökt redogöra i boken *The Mastes and the Path*.

Shangna-klädnaden kan visserligen köpa sig det eviga ljuset. Shangna-klädnaden ger ensam förstörelsens nirvāna. Den hejdar återfödelsen, men, o lanoo, den dödar även medkänslan. Icke längre kan de fulländade buddhaerna, som iklätt sig dharmakāyas härlighet, hjälpa människan till frälsning. Ack! Skall många jag offras för jaget, mänskligheten för enskildas välgång?

Vet, o begynnare, att detta är den öppna vägen, vägen till självisk sällhet, som skys av det hemliga hjärtats bodhisattvaer, medkänslans buddhaer.

Shangna-klädnaden är något mycket långt nedanför någon av de tre tidigare nämnda klädnaderna. Det betyder här balanserandet av karma och personlighetens förstöring genom undertryckande av alla begär, även begäret att leva. Det förutsätter att kausalkroppen utvecklas mycket längre än de flesta människor nått men utan utveckling av kärlek och medkänsla och vilja att hjälpa världen. En människa, som sålunda frigjort sig från nödvändigheten

av återfödelse, kan leva såsom ett jag i mentalvärldens högre regioner en oerhört lång tid.

I detta stycke är det nästan som om Āryasanga klagade på dem som iför sig dharmakāyasklädnaden och drar bort till fjärran världar eller system. Men det vore sannerligen omöjligt för honom att göra detta. Han kunde icke ha tänkt att det finns själviska buddhaer. Pratyekabuddhaerna står förvisso på samma utvecklingsstadium som herren Buddha. De har samma egenskap av medkänsla som han har, men det är inte deras uppgift att fullgöra hans ämbete. I tusentals år innan de nådde sitt höga stadium måste dessa stora ha varit ytterligt oförmögna till något sådant som själviskhet. Vi måste minnas att *Tystnadens röst* skrevs ned av en lärjunge till Āryasanga efter dennes död, så att denne själv icke helt bär ansvaret för skriften. Det förefaller som om lärjungen här tillåtit sin egen missuppfattning färga framställningen av lärarens tankar.

Att leva för att gagna mänskligheten är första steget.

Att utöva de sex härliga dygderna är andra steget.

Att iföra sig nirmānakāyas ringa klädnad är att försaka evig sällhet för jaget, att hjälpa människan till frälsning. Att nå nirvānas sällhet blott för att avstå därifrån är det högsta, det slutliga steget – det högsta på uppgivelsens väg.

Vet, o lärjunge, att detta är den hemliga vägen, vald av fulländningens buddhaer, som offrat jaget för svagare jag.

De sex härliga dygderna är pāramitāerna, som redan dryftats i första kapitlet av Andra fragmentet. De representerar ett av flera system för vägens vandrande. Ett annat ges i den samling förutsättningar som förklaras i boken *Vid mästarens fötter* och som sedan följes av de fyra stadierna på vägen i egentlig mening.

Det är icke alldeles sant att nirmānakāyan uppger sällheten, ty adeptskapet är i sig sällhetens uppnående. Sant är att adepten skulle kunna alltid förbli på det höga stadium han nått men i stället kommer ner för att hjälpa. Genom att göra detta avstår han likväl ej från den eviga sällhet som innebor i honom. Han endast beslutar att arbeta i lägre världar.

Likväl, om hjärtats lära är dig alltför högtsträvande, om du behöver hjälpa dig själv och fruktar för att erbjuda andra hjälp – då, du med ängsligt hjärta, vare du varnad i tid: förbliv nöjd med ögats lära om Lagen. Hoppas alltjämt. Ty om den hemliga vägen är onåbar denna dag, är den inom ditt räckhåll i morgon. Lär att inga ansträngningar, icke de ringaste – vare sig åt rätt eller orätt håll – kan försvinna ur orsakernas värld. Icke ens avgiven rök skingras spårlöst. ”Ett hårt ord, yttrat i ett förflutet liv, utplånas ej, utan kommer åter.” Pepparväxten frambringar icke rosor, ej heller blir den ljuva jasmინens silverstjärna till torn eller tistel.

Du kan denna dag skapa dina tillfällen för morgondagen. På den större färden ger orsaker, som såtts var timme, sin skörd av verkningar, ty sträng rättvisa styr världen. Med mäktigt svep av aldrig felande verkan bringar den dödliga liv på gott eller ont, det karmiska alstret av alla våra tankar och gärningar.

Tag då så mycket som förtjänsten håller i beredskap åt dig, o du med tålmodigt hjärta. Var vid gott mod och nöjd med ditt öde. Sådan är din karma, karman av dina födelsers cykel, dessas öde som i sin smärta och sorg föds med dig, gläds och gråter från liv till liv, kedjade vid dina förflutna gärningar.

Om man icke genast kan förmå sig till beslutet att vara ytterligt osjälvisk, finns likväl ingen anledning till förtvivlan. Man måste arbeta i rätt riktning, tills man når den ställning, där detta ideal synes fullkomligt naturligt och förhållandevis lätt att uppnå. Somliga människor anser att, då de icke kan fullfölja ett stort ideal, som ställs upp framför dem, det icke finns något de kan göra, som vore mödan lönt att göra. De bryter samman och till följd därav gör ingenting. Men detta är ett svårt misstag. Herren Buddha var mycket vis i sitt sätt att bemöta alla slags

människor och aktade sig för detta slags avskräckande, däri att han talade om den högsta vägen endast med sina munkar. Han förkunnade mittens väg för den stora allmänheten och uppmanade dessa människor att leva det högsta och ädlaste liv de förmådde, så att de senare skulle bli i stånd att inträda i hans orden. Han sade att de i dag skapade möjligheter för morgondagen, det vill säga sin nästa inkarnation. Ingen behöver förtvivla, ty den som griper tillfället, får tiofalt fler tillfällen, och den som brukar de krafter han äger så fullt som möjligt utan att överanstränga sig, utvecklar förvisso dessa krafter med en överraskande hastighet.

I sista stycket talas om dem som föds tillsammans. Faktum är människor utvecklas i grupp, så att samma människor kommer varandra nära i olika förhållanden om och om igen. Det som händer en människa i en dylik grupp, återverkar i mycket på de andra, på gott och ont. Detta bör tjäna såsom en ytterligare drivfjäder för dem som strävar efter att inse att vad de än kan uppnå blir till stort gagn för ett antal människor, vilkas öden sålunda är nära förbundna med deras eget.

FEMTE KAPITLET

LIVETS HJUL

Handla du för dem i dag, och de skall handla för dig i morgon.

Det är ur självförsakens knopp, som den slutliga frigörelsens ljuva frukt utspringer.

Till att förgås är han dömd, som av fruktan för Måra avstår från att hjälpa människan för att icke handla för självet. Den pilgrim, som svalkar sina trötta lemmar i rinnande vatten, likväl ej vågar kasta sig däri av skräck för strömmen, löper faran att duka under för hettan. Overksamhet, byggd på självisk fruktan, kan bära blott ond frukt.

Den själviske hängivne lever för intet ändamål. Den människa, som icke utför det arbete, som utsetts åt honom i livet, har levat förgäves.

Följ livets hjul, följ plikternas hjul – plikten mot släktet och de närmaste, mot vän och fiende, och slut ditt sinne för njutningar såväl som smärta. Uttöm den karmiska vedergällningens lag. Vinn siddhier för din framtida födelse.

C.W.L. – Det finns människor som anser att ingen ansträngning är mödan värd, eftersom de inte kan uträtta stordåd eller göra snabba framsteg. Detta är ett svårt misstag. De kan åtminstone leva för att hjälpa dem, med vilka karma låtit dem komma i beröring. De kommer aldrig att finna sig i ett bättre läge, förrän de gör det bästa av sin nuvarande miljö. Om de gör detta, så kommer, när tiden är inne för dem att göra den stora ansträngning, som sammanhänger med genomgåendet av första initiationen, kärleksfulla vänner att finnas på plats för att hjälpa. Verkliga vänner är de som är vänner till det högre jaget. De binder en aldrig för att tillgodose sina egna, mycket begränsade och mänskliga och ofta verkligen själviska känslor. De ger en alltid den frihet som vandrandet av den högre vägen kräver.

Somliga goda människor avstår från att hjälpa andra av fruktan att det kan vara ett själviskt motiv, som driver dem. Mycket ofta får behövande del av välgörenhet, som inte kommer av någon önskan att hjälpa dem, utan av givarens behov att slippa känna sig olycklig vid åsynen av lidande människor. En dylik människa skulle aldrig anstränga sig att finna nödlidande för att hjälpa dem. Återigen finns andra, som regelbundet skänker en del av sina inkomster till välgörenhetsorganisationer, så att de kan njuta av det återstående utan samvetsqual. När lärjungen vet detta, frågar han sig ibland om huruvida hans eget motiv är rent. Men att avstå från att hjälpa, därför att man betvivlar sitt eget motiv, är säkerligen en sorts själviskhet. Vad slags motiv vi än har, måste vi hjälpa, även om endast det räknas såsom verkligt framåtskridande på

vägen som göres enbart för att hjälpa den lidande, utan tanke på det egna jaget.

När man hjälper, är det nödvändigt att bruka urskillning. Såsom hinduerna säger, bör hjälp ges till rätt människa, vid rätt tid och på rätt plats. Likväl bör nödvändigheten av eftertanke icke leda till tvekan. Vi kan ej alltid vara vissa om vilketdera av två handlingssätt, som är det rätta, men vi måste icke desto mindre besluta oss för något av dem, så att tillfället att göra gott icke försummas. Ibland kan vi hjälpa med tanken enbart, men detta är, som jag sagt, mycket viktigt. Styrkan hos mången människa, som uträttar kraftfullt arbete i världen, kommer till stor del från andra, som i meditation ägnar sig åt att utstråla andlig kraft.

Pliktens hjul – plikten mot släktet och de närmaste, mot vän och fiende – erbjuder i själva verket de bästa tillfällena för framåtskridande. Karmas herrar ser till att varje människa får de betingelser som lämpar sig för hennes växande. De ger en människa det slags arbete som sannolikt utvecklar de egenskaper hon behöver. På en låg utvecklingsnivå kanske det finns tio tusen platser, där en människa kan få de betingelser hon behöver för att gå framåt. Men när en människa är högre utvecklad, måste hennes omgivning väljas med den största omsorg, ty envar måste få den ställning, där han kan göra de bästa framstegen. Det är således alldeles oriktigt säga att en människa når framgång trots sina omständigheter. Svårigheter ställs i hennes väg för att hon skall övervinna dem och för att hennes karaktär och krafter skall kunna växa.

Den som fyller sina dagliga plikter väl, betros snart med högre plikter. Envar, som kan göra ett gott och samvetsgrant arbete, är ivrigt efterfrågad av dem som leder mänsklighetens öde. Var trogna i det lilla, och ni skall få råda över mycket, såsom Bibeln säger. Att råda över mycket är att inneha en ansvarsfull ställning, och i esoteriken ges en dylik endast till dem som bevisat sig ha varit trogna i det lilla. Detta är det prov mästaren gör. Många försummar klara, vardagliga plikter för något framtida arbete av visionärt slag, kanske av tvivelaktigt gagn och icke avsett särskilt för dem. Många beklagar också de band de knutit, innan de visste om esoteriken, när de numera finner dessa band hindra dem. Men de gör sin plikt. Olämpliga band faller bort, när tiden är inne, när denna frihet blir mest användbar för aspirantens utveckling och, vad som är viktigare, för arbetet i världen. Men om de slites i förtid, kommer de blott att snärja människan på nytt och vålla mycken svårighet och smärta.

Om du icke kan vara solen, var då den ödmjuka planeten. Ja, om du hindras från att lysa liksom middagssolen på den eviga renhetens snöhöljda berg, välj, då, o neofyt, en ödmjukare bana.

Peka ut vägen – om än oklart och osedd bland de många – liksom aftonstjärnan gör för dem som tråder vägen i mörkret.

Skåda Migmar, när han i sina scharlakansröda slöjor låter sitt öga fara över den slumrande Jorden. Skåda hur med brinnande aura Lhagpa utsträcker sin hand i skyddande kärlek över sina asketers huvuden. Båda är nu tjänare åt Nyima, i dennes frånvaro lämnade såsom tysta väktare i natten. Likväl var både i förflutna kalpaer strålände nyimaer och kan i kommande dagar åter bli två solar. Så sker uppgång och fall i naturen enligt karmas lag.

Var dem lik, o lanoo. Giv den strävande pilgrimen ljus och tröst och sök den som vet ännu mindre än du, som i sitt eländes förtvivlan sitter och hungrar efter visdomens bröd och det bröd som när skuggan, utan lärare, utan hopp eller tröst, och låt honom höra Lagen.

I en fotnot säger H.P.B.:

Nyima, solen i den tibetanska astrologin. Migmar eller Mars symboliseras med ett öga, och Lhagpa eller Merkurius med en hand.

Det finns här flera ting, som erbjuder intressanta analogier. De två nämnda planeterna skänker ljus om natten, när solen är utom synhåll och allt är mörkt. Så är det även med oss. Vi

måste hjälpa dem som lever i ett större mörker än vi själva gör. Det finns ingen som ej kan finna någon ännu mer okunnig än han själv, någon han kan lära. Även om de i vår omgivning inte är redo att antråda vägen, kan vi leda dem i rätt riktning mot denna.

Vid den tid, då livet överfördes från månen till jorden, lyste och sken planeterna liksom små solar. Men Mars är nu mest öken, varför den reflekterar gult eller rödaktigt ljus. Såsom författaren av dessa verser på sitt poetiska sätt framställer det, gör de sitt bästa i att nu ge människan ljus. Tanken belyser faktum att vi icke nödvändigtvis gör vårt bästa, när vi skiner som mest. Även när en byggnad skall uppföras, måste grunden läggas först. Denna räknas inte för något, vad gäller utseendet, eftersom den är dold för vår blick, men på den skall byggnaden uppföras. Så även i det vanliga, vardagliga arbetet fullgör kandidaten gagnande tjänst åt samhället och utvecklar samtidigt de högre siddhierna, som är det högre jagets andliga krafter.

Läraren omtalar nu för kandidaten vad han skall säga till dem han försöker föra till vägen.

Säg honom, o kandidat, att den som gör högmodet och själviskheten till hängivelsens tjänarinnor, att den som klamrar sig fast vid tillvaron, alltjämt lägger sitt tålmod och sin underkastelse under Lagen såsom en ljuv blomma vid Shākya-Thub-pas fötter, blir en srotaāpatti i detta liv. Fullkomningens siddhier må hägra i fjärran, långt i fjärran, men det första steget är taget, i strömmen har han trätt, och han kan vinna bergsörnens blick, den skygga duvans hörsel.

Säg honom, o aspirant, att den sanna hängivelsen kan återge honom kunskapen, den kunskap som var hans i tidigare liv. Devasyne och devahörseln förvärvas icke i ett kort liv.

Shākya-thub-pa är herren Buddha. Såsom förklarats, är srotaāpattin ”den som träder i strömmen”. Man kan göra en analogi mellan den yttre handlingen att lägga sitt tjänande vid lärarens fötter och den inre förändring som inträder, när det välutvecklade manas inser buddhis närvaro och böjer sig för denna högre princip, beslutar att hädanefter använda alla sina krafter i lydnad för dess bud. I det vanliga mänskliga livet är det vanligen det mentala, som får sista ordet. Till exempel i frågan om vivisektion är det många som i känslan ryggjar tillbaka från denna verksamhet med vämjelse, likväl avgör att den måste fortgå, då de tror att den är det enda sättet att förvärva viss kunskap, som är mänskligheten till gagn. Men den minoritet som tänker rätt säger: ”Nej, det är omöjligt att vivisektion kan leda till något gott. Vår högre natur säger med klar stämma att den är fullständigt orätt.” Om dessa människor utgjorde flertalet, skulle de avskaffa den och skulle man finna på något annat sätt att trygga människans hälsa. Det mentala skulle börja arbeta i lydnad för den högre intuitionen för att finna ett bättre sätt.

Envar, som känner entusiasm, när han får höra om vägen, har säkerligen arbetat för den i ett tidigare liv, kanske i många liv. Det är uppmuntrande att veta detta, ty då kan man förvänta sig att snabbt återförvärva de förmågor man ägt i föregående liv, devasyn och devahörsel, som är förmågan att gensvara på den inre rösten och att se livet och världen med andens ögon.

Var ödmjuk om du vill nå visdom. Var ännu ödmjukare, när du bemästrat visdomen.

Var lik oceanen, som mottager alla bäckar och floder. Oceanens mäktiga lugn förblir orört, den förnimmer dem icke.

Tygla med ditt gudomliga ditt lägre jag. Tygla med det eviga det gudomliga.

Ja, stor är den som är begärets dråpare. Ännu större är den, hos vilken det gudomliga jaget har dräpt begärets själva kännedom.

Vakta du det lägre jaget, så att det icke befläckar det högre.

Såsom jag förut sagt, kan den som står i mästarnas närvaro icke vara annat än ödmjuk, medveten som han är om det stora svalg som finns mellan dem och honom själv. Icke så att

mästarens fysiska närvaro skulle inge något slags obehag eller nedslagenhet. Tvärtom känner vi oss i hans närvaro såsom bäst och inser vi att vi kan lyckas, eftersom han har lyckats. Det är detsamma med vinnandet av kunskap. Den som kan fatta vissa stora ideer, kan också se vad som återstår att lära som han ännu inte vet och hur mycket av mysterium det finns hos välkända ting, som för andra synes alldeles enkla och lättförståeliga. Det är alltså troligt att den som äger mycken kunskap, är ödmjuk, och aspiranten varnas för att låta högmodet uppstå hos sig, då detta är ett tecken på att han omedvetet stänger dörren framför sig till vidare och högre kunskap.

Kandidaten måste också såsom en övning röra sig bland världens störningar, som hela tiden når honom – fysiskt, emotionalt och mentalt – utan att låta dem uppröra honom. Han måste så öva de lägre höljena att de inte svarar på dessa yttre lockrop, utan på de inre befallningarna. Det högre jaget är gudomligt; med dess hjälp måste det lägre jaget styras. Och när detta är gjort, måste även det högre jaget styras, nämligen av monaden, det eviga jaget. För att allt detta skall göras måste lärjungen ständigt vakta höljena, vinnlägga sig om renhet i mat och dryck och magnetism, i ord, känslor och tankar, såsom till fullo förklarats i boken *The Masters and the Path*.

Vägen till slutlig frihet ligger inom dig själv. Denna väg begynner och slutar utanför självet.

Ej prisad av människor och ödmjuk är alla floders moder i tirthikans stolta anblick. Tom är den mänskliga formen, om än fylld med amritas ljuva vatten, i dårars ögon. Icke dess mindre är de heliga flodernas födelseort det heliga landet, och den som äger visdom, äras av alla människor.

Den renlärige kristne brukar anse att det finns tre stadier i själens utveckling. Först handlar människan rätt av fruktan för helvetet. Sedan gör hon det av längtan att komma till himlen. Slutligen handlar hon rätt av kärleken till Kristus, som offrade sig för att låta människorna komma i detta känslotillstånd. Det finns emellertid ett fjärde stadium, då vi finner vägen genom insikten att vi är ett med det alltomfattande jaget. Då gör människan det rätta för det rättas egen skull, icke ens för att glädja mästaren eller uttrycka tacksamhet för honom. Vår frigörelse sker då inifrån. Intet betraktande av något yttre kan bestämma våra steg framåt på vägen. Det är icke en fråga om hur länge vi har befunnit oss på en viss nivå; vi tar nästa steg när vi utvecklat de nödvändiga egenskaperna och förmågorna inom oss. Ingen behöver ängslas för detta. Det tamilska ordspråket lyder: ”Mogen frukt hänger icke kvar på grenen.”

Tirthikan är, såsom vi sett, den brahminske asket som besöker de heliga templen och betraktas tydligen här såsom någon som känner en viss stolthet över att ha gjort detta. Likaså är somliga hajier – muslimer som gjort pilgrimsfärden till Mecka – stolta över att ha gjort detta. Dylika påminner om våra dagars societetsmänniskor, som är stolta över att ha sett den senaste pjäsen eller läst den senaste mångomtalade boken – men det kan vara svårt att säga vad de lärt därav. Måhända Āryasangas nedtecknare inte höll sig för god för sekteristiska känslor, ty han tycks betrakta alla tirthikaer som sådana!

Det är badet i de heliga floderna, som gör att Benares, Hardwar, Kumbakonam och andra tirthaer drar till sig sådana människomassor. På den sistnämnda orten stiger pilgrimerna ner i väldig cistern, men de tror att denna underjordiskt förses med vatten från Ganges. Vår buddhistiske nedtecknare påpekar dock, med viss tydlig stolthet, att Indiens stora heliga floder, Ganges, Indus och Airāvātī eller Irrawadi alla rinner upp nära varandra i Himālaya och därifrån går i olika riktningar, österut, söderut och västerut, sveper runt och omsluter Indiens norra delar i sin jättelika omfamning om tusentals kilometer. Dessa stolta asketer erkänner inte att Tibet, ett land de föraktar, är de heliga flodernas moder, säger nedtecknaren och gör en analogi mellan Tibet och Indien, varvid Indien blir kroppen, som innehåller odödlighetens ljuva vatten blott enligt dårars orätta åsikt, och att Tibet, visdomens källa, skall äras av alla, det vill säga av alla dem som ej är dårar!

SJÄTTE KAPITLET

ARHATENS VÄG

Arhater och visa med obegränsad syn är lika sällsynta som udumbaraträdets blommor. Arhater föds i midnattstimmen, tillsammans med den heliga växt som har nio och sju stjälkar, den heliga blomman som öppnar sig och blommar i mörkret, ur den rena daggen och på de snöklädda höjdernas frusna bädd, höjder som ingen syndigs fot beträder.

C.W.L. – På evolutionens nuvarande stadium är de som nått arhatskapet mycket fåtaliga. Detta är alldeles naturligt, eftersom mänskligheten förväntas nå asekhya-initiationen först i sjunde eonens slut, och arhatstadiet föregår denna med vanligen endast sju liv. Likväl ligger arhatskapet inom räckhåll för oss; det handlar huvudsakligen om att förstå vad man skall sikta på och sedan använda viljan för att nå detta mål. Under herren Buddhas inflytande blev tusentals arhater. Allt detta berodde på hans oerhörda magnetism. Snart skall hans efterträdare vara hos oss, och då skall också vi få ovanliga fördelar.

Symboliken i detta stycke kan förmodligen tolkas på flera olika sätt. Midnattstimmen kan mycket väl fattas såsom den mörkaste stunden före gryningen, då kandidaten synes övergiven av alla, även av den egna mästaren. Det är vid fjärde initiationen den sjunde principen börjar utöva sin verkan, alltmedan kandidaten närmar sig ätmiska världen. Den heliga växt som har sju stjälkar kan symbolisera detta och även talet nio, emedan denna sjunde princip egentligen är tre i ett, som tillsammans med de andra sex blir nio. Talet nio anses av hinduerna mycket heligt.

Det är endast genom att underkasta sig de svåraste provningar, gå ner i mörkrets största djup, som kandidaten förvärvar de egenskaper denna initiation förutsätter. Den heliga blomman öppnar sig och blommar i detta mörker, men det sker såsom resultat av utvecklingen i buddhivärlden.

Ingen arhat, o lanoo, bli en dylik i samma liv som själen första gången begynner längta efter den slutliga befrielsen. Ändock, o du ivrige, kan ingen krigare, som frivilligt strider i den vilda kampen mellan de levande och de döda, ingen soldat någonsin vägras rätten att beträda den väg som leder till slagfältet.

Ty han skall antingen segra eller stupa.

Om han segrar, skall nirvāna vara hans. Innan han avlägger sin skugga, sitt dödliga stoft, denna skickelsedigra orsak till ångest och gränslös smärta, skall människorna i honom ära en stor och helig buddha.

Och om han stupar, faller han icke ens då förgäves. De fiender han dräpte i sitt sista slag återkommer icke till livet nästa gång han födes.

Men om du vill nå nirvāna eller kasta vinsten bort, låt icke handlingens eller icke-handlingens frukt vara din drivkraft, o du med oförskräckt hjärta.

Vet att den bodhisattva, som byter befrielsen mot försakelsen för att ikläda sig det hemliga livets lidanden, kallas trenne gånger ärad, o du sökare av lidande genom tidsåldrarnas lopp.

Swāmi T. Subba Row tolkade kampen mellan de levande och de döda såsom motsättningen mellan dem som vet och dem som icke vet. Man torde minnas att samma åtskillnad gjordes av mästaren Kūthūmi, när denna undervisade Alcyone. Han sade att det finns endast två klasser av människor: de som vet och de som icke vet, de som har fått syn på vägen och de som ännu icke gjort det. Han sade också att de mest ömkansvärda icke vore de trångsynta och ofördragssamma, utan de miljoner som ännu icke vet att det bortom denna värld finns något efter-

strävansvärt och är lyckliga i denna sin okunnighet. Madame Blavatsky tolkade kampen såsom avseende den mellan det odödliga högre jaget och det lägre personliga jaget, varvid dessa är de levande och de döda i nämnd ordning.

Dörren är aldrig stängd för dem som verkligen önskar nalkas den esoteriska vägen. Den som vill detta, måste få sitt tillfälle att försöka. Och så, även om han misslyckas, blir det icke förgäves, ty somliga av hans fiender, hans laster och svagheter, har då förintats och kommer icke att besvära honom igen. Det sker sällan att någon begår ett så svårt misstag att han faller tillbaka till ett avgjort lägre stadium i livet, såsom till exempel i Indien i en lägre kast. Men om en människa slår sig på svart magi, som innehåller åtskillig mäktig ondska, och gör mycket stora ansträngningar på detta område, kan det hända att han helt och hållet sliter bort personligheten från det högre jaget och vållar sig så mycken dålig karma att han måste återgå till primitiva förhållanden. Dyliga fall är mycket sällsynta. En människa, som verkligen varit sin klass eller kast ovärdig, kastas vanligen tillbaka till en obehaglig omgivning i samma klass eller strax under denna. Det vore emellertid mycket ovist att inte försöka höja sig, eftersom det kan vara farligt att falla från en högre och mer ansvarig ställning.

Däremot kommer den som når målet att äras såsom en stor och helig buddha, såsom texten säger. Naturligtvis är arhaten tekniskt sett ingen buddha. Men han är buddha i betydelsen vis eller upplyst.

Madame Blavatsky förklarade att "det hemliga livet" är nirmānakāyans liv. Hans storhet döljes för människans syn, och likväl fortsätter han att leva i denna värld. Termen används här i en allmän innebörd icke endast för dem som stannar kvar på tröskeln till befrielsen för att fylla behållaren av andlig kraft, utan för alla dem som blir kvar, alltså även de officiella medlemmarna av hierarkin, såsom våra mästare. Numera förbehåller vi emellertid termen för dem som följer en av de sju stora vägarna, som öppnar sig för dem som genomgått femte initiationen – dem som fyller kraftreservoaren.

Vi möter här än en gång tanken om lidandets väg. Uttalandet är en smula vilseledande och snarare ett missbruk av termen lidande. En mästare, som brukar den fysiska kroppen, får visserligen icke njutningen av att verka i den nirvāniska världen, men han skulle le åt antydning att han därmed finge lida. När en individ vinner den nirvāniska medvetenheten, mister han den icke, därför att han har en fysisk kropp, utom när han är aktivt upptagen i de lägre världarna. I varje ögonblick mellan två handlingar i fysiska världen, såsom i uppehållet mellan skrivandet av två brev, kan han genast glida in i den högre medvetenheten och fortsätta det arbete han utför i denna, vilket är oändligt mer tillfredsställande och alltigenom härligare och sällare än någon här nere kan tänka sig.

Att från högre världar komma tillbaka till fysisk tillvaro är visserligen liksom att ur solljuset stiga ner i en mycket mörk fängelsehåla. Men man skulle inte fästa sig vid detta, om det på detta mörka ställe finnes någon, som man mycket älskade och ville hjälpa. Livet i det fysiska innebär förvisso försakelse av det högre livets härlighet, men den bestämda uppgiften att hjälpa uppfyller själen till den grad att det över huvud taget icke finns något lidande. Ja, på ett betydligt lägre stadium i evolutionen gäller att en människa, som vet att någon lider och behöver verklig hjälp, som hon kan ge och som likväl slår dövörat till detta rop på hjälp, går sin väg och roar sig någon annan stans, efteråt skulle vara mycket ångerköpt, så att hennes lidande till sist bleve värre än om hon avstått från att roa sig. Det är verkligen så att vår största lycka kommer av att göra det bästa vi inser och förmår.

Det är många kandidater, som visserligen inte faller men heller inte är medvetna om att gå framåt. Många av dessa råkar stundom i missmod och har känslan av att deras mödor varit förgäves, då de inte fått några synliga resultat. De borde inte låta sig så fälla modet, eftersom detta fördärvar den emotionala atmosfären för andra och därför är själviskt. Men alldeles frånsatt detta är det dåraktigt, eftersom de borde veta att de hela tiden gör verkliga, inre framsteg. Långt innan de blir medvetna om det i fysiska hjärnan, har emotionalkroppen och

kanske även mentalkroppen organiserats genom deras meditation, och de kanske även utför mycket bestämt och nyttigt arbete i högre världar på flera olika sätt. Hela livet kan synas misslyckat, men icke desto mindre har mycket gjorts som föres vidare till nästa liv och då kommer att möjliggöra mer iögonenfallande framåtskridande, kanske även i fysiska världen.

I varje liv utvecklar en människa både goda och dåliga egenskaper. De dåliga visar sig i emotionalvärldens fyra lägre regioner. Eftersom dessa avspeglar sitt inflytande i mentalvärlden enbart i dennas fyra lägre regioner, påverkar de inte alls det högre jaget. De enda känslor, som kan verka lockande i de tre högre emotionala regionerna, är goda känslor, såsom kärlek, medkänsla och hängivenhet. Dessa påverkar det högre jaget i kausalkroppen, eftersom det bor i mentalvärldens motsvarande regioner. Således kan varje känsla och tanke av högre slag också på detta mekaniska sätt befinnas ha ett bestående resultat hos det högre jaget. Och eftersom det är det högre jaget som vandrar vägen, gör det alldeles bestämda framsteg med varje rätt ansträngning. Det finns alltså ingen anledning till förtvivlan, ej heller till att skjuta upp till morgondagen vad vi kan göra i dag bara därför att vi ej kan göra allt på en gång.

Vägen är en, lärjunge, likväl till sist tvåfaldig. Utmärkta är dess etapper av fyra och sju portar. I ena änden omedelbar sällhet och i andra änden uppskjuten sällhet. Båda är belöningar efter förtjänst: valet är ditt.

Den enda blir två, den öppna och den hemliga. Den första leder till målet, den andra till självuppoffring.

När till det bestående offras det föränderliga, är belöningen din. Droppen återvänder dit, varifrån den kom. Den öppna vägen leder till den oföränderliga förändringen – nirvāna, det absolutas härliga tillstånd, sällheten bortom mänsklig tanke.

Således är den första vägen befrielsen.

Ja, det finns bara en väg, och den går genom karaktärens daning. Det finns ingen gräns för jagets möjligheter i detta avseende. De största människors ädlaste egenskaper finns såsom anlag hos alla våra medmänniskor och skall blomma fram förr eller senare. Och till sist, när man gjort allt som är möjligt i människoriket, med den mänskliga hjärnans och omgivningens begränsningar, blir vägen tvåfaldig och måste man välja mellan befrielse och försakelse. Här betyder termen ”befrielse” mottagandet av nirvāna, ehuru den ibland brukas om blotta undkommandet från kretsloppet av födelse och död på ett lägre stadium, såsom vi redan sett vid studiet av *Vid mästartarens fötter*.

De som icke följer den vita logen, använder andra förfaranden, som ofta utvecklar psykiska förmågor till en ganska hög grad. Men eftersom den grå magins väg ej är kringgådd med sådana inskränkningar, såsom den väg, varom den stora vita logen undervisar, missbrukar människan förr eller senare sina förmågor – ty frestelsen är alltför stor. Ibland kommer emellertid sådana, som följer andra riktningar, till sist i beröring med den sanna läran och avlägger sina löften för den stora vita logen. I synnerhet i Amerika förekommer mycken mer eller mindre offentlig undervisning i ockultism av den grå arten. Men den verkliga vägen är en enda – helighetens väg, karaktärsdaningens väg.

De fyra portar, som finns här omnämnda, är de fyra initiationer som leder till arhatskapet och som utförligt beskrivits i boken *The Masters and the Path*. Med ett annat sätt att ordna dem blir det sju stadier, såsom vi skall se i Tredje fragmentet av denna bok.

När aspiranten når de högsta nivåerna på denna väg, återerinar han sig sina tidigare liv, ehuru hans medvetenhet samtidigt har kraftigt utvidgats, så att han inser att hans förmåga och kärlek icke är hans egna utan Guds. Endast avskildheten har han då mistat, och när han skådar bakåt, inser han att han levat i en villfarelse om avskildhet. Han inser då även att hans förflutna liv var mycket jämnstruktura, att vändpunkterna i dem vanligen inte var de händelser som han, när han upplevde dem, ansåg de mest slående och viktigaste, utan att mycket ofta

vardagslivets små gärningar var det som mest främjade hans utveckling.

Men den andra vägen är försakelsen och kallas därför lidandets väg.

Den hemliga vägen leder arhaten till utesägligt mentalt lidande, lidande för de levande döda och hjälplöst medlidande med människorna i deras karmiska sorg. Karmas frukt vågar de vise icke stilla.

Ty det står skrivet: ”Lär att sky alla orsaker, verkans krusning, liksom den stora flodvågen skall du låta ha sin gång.”

Med arhatens ”utesägliga mentala lidande” på den hemliga vägen menas det lidande som kommer av medkänslan. Han ser all världens smärta och sorg men ser samtidigt även all glädje. Han hyser den största medkänsla med ”de levande döda”, det vill säga mänsklighetens stora flertal, som icke ens vet att det finns något att sträva efter. Sedan vidare råder ”hjelplöst medlidande”, som väcks vid åsynen av det karmiska lidandet, dårskapens frukter, som han icke kan – eller snarare icke vågar – stilla. Vi kan för människor förklara karmas princip, så att de tar sina smärtsamma upplevelser på bästa sätt och sålunda i viss mån mildrar lidandet, men vi kan icke utplåna förflutna handlingars resultat.

Icke ens i exoteriska kristendomen förklarar man syndernas ”förlåtelse” som om den innebure att syndernas resultat upphävdes. När i exempelvis anglikanska kyrkan en präst viges och han får befogenheten att förlåta synder i enlighet med de ord som i de kristna skrifterna tillagts Kristus – ”Om I förlåten någon hans synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i hans synder, så är han bunden i dem.” – förklaras det för honom att vad han har befogenhet att göra är att hjälpa människan till rätta igen med Gud, sedan hon med sin synd har kommit på avvägar, eller med andra ord kan han vända människan, så att hon återigen rör sig med evolutionens ström efter att ha gått emot den och så hindrat sitt eget framåtskridande. Bakom den kristna uppfattningen finns en skön tanke, men ännu skönare är den esoteriska insikten att man aldrig kommer ifrån det gudomliga, att också den människa som fallit ner i avichi alltjämt har del i gudomen.

Det har gång på gång hänt att goda och allvarliga studerande avstått från att hjälpa en annan för att inte gå emot dennes karma. Ingen kan gå emot karmalagen, lika litet som emot gravitationslagen. Om man i handen håller en bok, finns i denna gravitationens potentiella energi. I den stund man underlåter att bruka den kraft som håller boken uppe, faller denna. Karmas lag verkar på samma sätt. Icke utlöst karma liknar potentiell energi. Den kan vara vilande i tusentals år eller hundratals liv, men när tiden är inne, manifesterar den sig.

Människor uppfattar ibland karma såsom skoningslös. Men det är den inte. Den är lika opersonlig som vilken naturlag som helst. I fysiska världen verkar lagar utan att taga någon hänsyn till goda eller dåliga avsikter. Om ett barn faller utför ett stup, beror den skada det åsamkas på fallhöjden och beskaffenheten av marken inunder, om den är hård eller mjuk, men inte alls på sådana moraliska överväganden som huruvida barnet försökte rädda en kamrat ur en fara, ville plocka en blomma åt sin mor eller kastade sig själv i ett utbrott av ilska. Likaså kan en människa gripa tag i en het järnstång för att hindra den från att falla på någon annan eller i avsikten att slå någon med den. Den skada handen åsamkas blir i båda fallen densamma. Det är så karma verkar i fysiska världen. Men i mentalvärlden har avsikterna en stor betydelse, ty genom vårt tänkande danar vi vår egen karaktär för framtiden.

Man skall därför aldrig avstå från att hjälpa, när det är möjligt. Om man gör sitt bästa och ändå misslyckas, kan man säga: ”Hans karma lät mig inte hjälpa honom” eller ”Min karma gav mig inte förmånen att hjälpa honom”, och det är allt. Det enda som egentligen betyder något är att vi arbetar för andra. Arbetet vidgas och förökas. Om man för in en människa i esoteriken, kan hon senare föra in tio till, var och en av dessa tio till och så vidare.

Versen ”karmas frukt vågar de vise icke stilla” kan man tolka med en annan innebörd, nämligen att även om en stor adept kunde upphäva något skenbart ont – all fattigdom till

exempel – skulle han likväl icke åstadkomma något verkligt gott, utan endast gå emot logos' lag. Jag menar inte att logos vill dylikt ont, det vore hädiskt att säga att hans plan innefattar nödvändigt lidande, att han vållar det. Lidande uppstår endast när vi gör det som han uttryckligen sagt åt oss att icke göra. Visserligen har alla lidit. Ingen har, så vitt vi vet, alltid valt det rätta och aldrig begått misstag. Men lidandet har alltid hjälpt oss till rätta, när vi vägrat att lära på annat sätt, och sålunda har lagen gjort det visst och säkert för oss alla att vi till sist skall uppnå nirvānas outsägliga sällhet.

Den öppna vägen skall leda dig, så snart du nått dess mål, att förkasta bodhisattva-kroppen och låta dig inträda i det trefaldigt härliga dharmakāyatillståndet, som är glömska av världen och människorna för alltid.

Den hemliga vägen leder också till paranirvānisk sällhet – men vid änden av oräkneliga kalpaer, nirvānaer, som vunnits och förlorats av ändlös medkänsla och för de vilsegångna dödligas värld.

Men det är sagt: "De sista skall bli de största." Samyaksambuddha, fullkomlighetens lärare, gav upp sitt själv för världens frälsning genom att hejda sig på tröskeln till nirvāna, renhetens tillstånd.

Vi har redan begrundat de tre klädnaderna och sett att ingen självisk avsikt kan hysas av någon som iför sig någon av dem. Nirmānakāyaerna är liksom kontemplativa ordnar. De fyller behållaren av andlig kraft att brukas av de adepter, som är i beröring med vår värld. Det finns ett femtio- eller sextiototal befattningar som dessa kan fylla. Nirmānakāyan behåller alltjämt sina permanenta atomer och kan förmodligen därför fylla någon av dessa poster, om den bleve ledig. Bodhisattvans befattning blir ledig en gång i varje rotras, men att fylla ämbetet långt inne i framtiden finns redan flera utsedda, som nu förbereds. Många av dem som blev arhater under herren Buddhas inkarnation, förblir såsom nirmānakāyaer tack vare hans undervisning.

Alla dessa ämbeten och poster måste fyllas, och de som försakar nirvāna är endast frivilliga i det vi kunde kalla det smutsiga arbetet. Det är icke så mycket förlusten av nöjet adepten känner, om man så får säga, som vetskapen om att arbetet i den nirvāniska världen vore miljoner gånger mer effektivt än det här nere. Och ändå måste någon göra detta arbete i det lägre. I logos' organisation är det minsta arbete lika nödvändigt som det största, liksom det är lika nödvändigt att olja det stora lokomotivet som att köra det.

Bodhisattvakroppen, som här talas om, är alla dessa som stannar kvar för att hjälpa världen – inte bara det mycket begränsade antal som skall bli buddhaer.

Att hejda sig på tröskeln till nirvāna betyder att man ej ingår i den och helt lämnar de lägre världarna, vilket somliga gör, och som Buddha kunde ha gjort, om han så hade valt att göra. Den som så stannar kvar, äger den högre medvetenheten i fullaste mått och behåller även sin medvetenhet ända ner i fysiska världen och kan därför arbeta i vilken som helst av de världar han uppnått. Det sägs att Buddha på sitt stadium är fri i hela solsystemet, så att han kan förflytta sig till vilken planet som helst i vårt system, liksom somliga av oss kan förflytta sig till andra klot i vår kedja. Men också för honom måste det finnas en gräns, eftersom han ännu icke ingått i logos' medvetenhet. Jag vet inte om hans medvetenhet innefattar också solen. Swāmi T. Subba Row talade en gång om solen såsom en plats för liv, där livet är så intensivt att knappast ens en dhyān-chohan kan vistas där.

Buddhivärlden synes föra oss vart som helst genom vår kedja av klot. Nirvāniska medvetenheten torde innebära medvetenhet överallt i solsystemet. Vid fjärde initiationen får man en känning av nirvāna, men det betyder icke full medvetenhet i den världen. Det är ett inträde i dess lägsta del, och man behöver alltjämt höja sig region för region, tills man förvärvat full medvetenhet i denna värld.

Om Buddha sägs det att han uppnådde paranirvāna. Således kan man tänka sig flera olika nivåer av nirvāna – de olika underavdelningarna eller regionerna inom den ātmiska världen

och därefter de två världar i solsystemet som ligger bortom denna och så vidare in i de kosmiska världarna.

Du har nu kunskapen om de två vägarna. Tiden för ditt val kommer, o du ivriga själ, när du nått slutet och gått genom de sju portarna. Ditt medvetande är klart. Icke längre är du snärjd i förledande tankar, ty du har lärt allt. Obeslöjad står sanningen och ser dig strängt i ansiktet. Hon säger:

”Ljuva är frukterna av vila och befrielse för jagets skull, men ännu ljuvare är frukterna av lång och bitter pliktutövning: ja, försakelse för andras skull, för lidande medmänniskor.”

Den bodhisattva, som vunnit striden, som håller belöningen i sin hand, säger likväl i sin gudomliga medkänsla:

”För andras skull avstår jag denna stora belöning” – fullbordar en än större försakelse.

En världens frälsare är han.

Skåda! Sällhetens och den långa lidandesvägens mål ligger i den fjärmaste änden. Du kan välja någotdera, o du som strävar efter sorgen, genom de kommande cyklerna.

Aum vajrapāni hūm.

Den större försakelsen är att försaka det högre arbetet, efter att ha sett det, för att göra det lägre arbetet, vilket vi förstått vara lika nödvändigt. Något dylikt som att försaka personlighetens begär är en helt och hållet lägre försakelse.

Vi får inte här föra in i vårt tänkande den av många kristna omfattade föreställningen om en frälsare, som kommer för att rädda oss från evig pina. Denna föreställning är givetvis intet annat än en hemsk förvrängning av den äldre och sanna kristna läran, till exempel hos Origenes, som trodde på människans gudomsvardande genom Kristus. Envar, som stigit upp till sann gemenskap med mästaren, har blivit identifierad med honom och är frälst eller viss om att kunna fullborda vandrandet av vägen i den innevarande cykeln. Den ursprungliga innebörden av termen ”frälst” har förklarats i boken *The Masters and the Path*.

När vi talar om nirmānakāyaerna såsom skyddsmuren, tänker vi oss icke för ett ögonblick att de skyddar oss mot onda makter, som väntar på ett tillfälle att slå ner på mänskligheten. De är, såsom tidigare sagts, upptagna med att fylla reservoaren med kraft, som det stora vita brödraskapet använder för att ge ändamålsenlig hjälp och ledning överallt där detta är möjligt och att bevara mänskligheten för många misstag, som den annars skulle begå, och för det lidande som skulle följa därav.

Detta fragment avslutas icke med ”Om mani padme hum”, såsom det första gjorde, utan med en annan formel: ”Aum vajrapāni hūm”. Vajra betyder såväl åskvigg som diamant. Termen påminner oss om Jupiter med sina åskvigg och om den nordiske guden Tor. Denna åskvigg är dorjen, maktens spira, varav jag givit en skiss i boken *The Masters and the Path*.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god jul och ett gott nytt år 2021 eller 72 aqu.
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskretsar? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpna historiker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr. OBS! Denna bok är nu slutsåld hos oss, men författaren tillika förläggaren Jüri Lina har meddelat oss att han alltså har några ytterst få exemplar till försäljning.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som i Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

KVANTITETENS HERRAVÄLDE och tidens tecken. Av René Guénon.

René Guénon (1886–1951), en ledande representant för den s.k. traditionalistiska tankeskolan, utgav år 1945 detta verk, som med rätta betraktas som hans mest betydande. Det är en grundlig och ytterst konsekvent vidräkning med hela den moderna ”andan”, rättare sagt andefattigheten. Med Guénon's egna ord: ”.. om de som riktigast har bedömt de fel och brister, som vidlåder vår tidsålders mentalitet, i allmänhet intagit en helt negativ hållning eller framträtt endast för att föreslå motåtgärder, som är nära nog betydelselösa och alldeles oförmögna att hejda den på alla områden tilltagande oordningen, är det därför att de saknat kunskapen om verkliga principer alldeles liksom de som tvärtom envisas med att beundra det föregivna ’framåtskridandet’ och att bedraga sig själva om dess ödesdiga resultat.” Man behöver inte hålla med Guénon om allt han säger, men tillräckligt mycket därav är väl så giltigt för att göra hans verk värt att inte bara läsa utan även studera.

Franska originalets titel: *Le règne de la quantité et les signes des temps*. Översättning av Lars Adelskog. Logik förlag 2019. 296 sidor. Limhäftad med mjuka pärmar, pris: 250 kr. Det finns att få även ett mindre antal exemplar limhäftade med hårda pärmar, pris: 350 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Pettit Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos Lars Adelskog under adress:

Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde
eller:
adelskog@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott; låt oss debitera.